



ALTIKIRKBEŞ YAYIN

ISBN 975-279-061-5

Dilyan Yaralar - KATLİ VACİP KİTAP

1. baskı: Şubat 2007

Yayın Yönetmeni:

Kaan Çaydamlı

Ofset Hazırlık:

Edip Deniz Durusıla

Baskı:

CEM Web Ofset Ltd. Şti.

Tel: (312) 385 37 27

© **ALTIKIRKBEŞ YAYIN**, 2007

© Dilyan Yaralar, 2007

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atacak güce sahip olabilir.

Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli laneti yıllar boyunca bunu yapamı takip eder, saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçip yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir

Lise Sokak Çaydamlı Apt. No: 7/9

Acıbadem - İstanbul

Tel-Faks: (216) 545 85 94

www.altikirkbes.com

K A T L İ
V A C İ P
K İ T A P

Dilyan Yaralar



Önsöz

Dilyan Yaralar, 1972 yılında İstanbul'da doğdu. (Büyük büyük dedesi Dimaşk'ta –bugünkü Şam– kadılık yapan, dönemin meşhur siması Kadı Orhan Efendi'dir.) Psikoloji tahsili gördü. Devlet bursuyla gittiği İngiltere'de (Cambridge) huy ve maksat deşifreyonu konusunda uzmanlaştı. Kraliyet ailesiyle yakın temas kurması, saray entrikalarını gözlemlemesini sağladı. Cambridge'deki son yılında, Klasik Bilimler sınavında birinci gelerek Senior Classic onur payesini alan öğrencinin hem huysuzluğunu hem de marka özentisini deşifre etmesi, kendisine Chancellor's Medal ödülünü getirdi. Israrlara aldırılmaksızın ve ecnebi diyarlarda gereksiz yere oyalanmadan, eğitimi biter bitmez vatan toprağına ayak bastı. Mecburi hizmetini yurdun ücra köşelerinde tamamladıktan sonra, uzmanlığını edebiyat alanında kullanmak üzere çeşitli yayınevlerinde editör olarak çalışmaya başladı. Bu ilk yapıtıyla yeni bir tür yaratan ve iki yıldır Konformist ve Aşırı Ütopist Yazarları Tespit ve Teşhir Komitesi başkanlığını yürütmekte olan yazar, yayınevimize dışardan katkı yapmaya (kendi tabiri) devam edecek.



Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol için Önsöz	7
Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol için Önsöz'e Ek	15

Gerçeğe, yalnızca gerçeğe...

ASFALTI BÖLEN KISA BOYLU TAŞ YOL İÇİN ÖNSÖZ

“Biz insanı anlatıyoruz, bir çıkmazı çözümlemiyoruz. Onu seviyorsak, çizdiğimiz resim bir aydınlık getirir. Biz onu olduğu gibi sevimli buluyoruz. Nasıl olduğunu seziyorsak inandırıcı bir resim çizeriz. Bir köşesinde biz de yer alırız.” (Oğuz Atay, *Günlük*)

Birazdan okuyacağınız bu metin, yazarın askerlik anlarından bir seçki, ya da tarihe mal olması olasılığı zayıf bir apartmanın bahçe katında yapılmış sohbetlerden (dedikodulardan demeliyim) ibaret değildir. Bir okulun gizli tarihi hiç değildir, ne de ondan bir kesit verme, bir döneme ayna tutma iddiasını taşımaktadır. Zaten hikâye anlatıcısının da bildiği kadarıyla böyle bir niyeti hiçbir zaman olamadı. Keza, her Türk genci gibi onun da tarih bilgisi, yalan yanlış, bölük pörçük ve kulaktan dolma birtakım söylenceden ibarettir. Aynası da yoktur ayrıca, çünkü o Tanrı'nın sınırlı sayıda insana bağışladığı bir hürriyete sahiptir. Keldir. Bunu nerden bildiğime gelince, onun arkadaşı olduğumu filan söylemeyeceğim, ne de olsa aynı toprağın çocuklarıyız. Hafif çamurlu bir toprak. Bol alüvyonlu, ıslak. Ve aynı kısa yolun yolcusu...

Bay Deniz (umarım onu böyle samimi bir hitapla anıyor olmam gücünüze gitmez), hepimizin maalesef ki ne tamamen dışında ne de büsbütün içinde yer alabildiğimiz (ama işte sorumsuz sualsiz ve doğal ki göremeden, elleyemeden de olsa içinde olduğumuzu umduğumuz, bir bunu bildiğimizi düşündüğümüz, hatta bu kaygan ve yapışkan sıvıyı özellikle sıcak yaz aylarında bünyemizden atabilmek için günde en az iki kere duş alma alışkanlığı edindiğimiz) zamanın herhangi sıradan bir dilimi içinde, birazdan metinde bahsi çokça geçecek olan okulun silik bir asistanıydı. (Bu arada, unutmadan, eğer üstteki uzun tümceyi o yazmış olsaydı daha başka türlü, kuşkusuz parantez filan kullanmadan yazardı.) Hani uzaktan bakınca, eğer ki yanına on metreden fazla yaklaşmazsanız, sizin de ve bir bakışta ve kolayca, “hımm, bir akademisyen adayı” diyebileceğiniz genç bir asistan. Adayı diyorum, çünkü, (aslında bu bile fazla bir iyimserliğin dile getirilişi oldu ama), bu okulda asistanlar akademik kimlik taşımakla birlikte bu unvanın ve onun saygınlığının dışında tutulmuşlardır hep, en azından Deniz bu okulda lisans eğitimini bitirip de akademisyen, ah pardon dilim bilinmez bir geçmişe sürçtü birden, asistan olmaya karar verdiği o ara dönemi izleyen hızlı geçiş döneminde.

Bu üniversite, tam da Deniz anlı şanlı bir mühendis olup akademisyenlik gibi parası az, heyecanı fazla olması beklenen bir insanlık uğraşısına soyunmuş iken, ve birden, parlak bir kıllı adamın vizyonundan etkilenip Mars'ta ucuz işgücü olduğunu geç de olsa fark etmiş ve emek vermeden, yetiştirmeden, üstüne yatırım yapmadan (ne demekse!), yani hiç bir riske girmeden, hani az bulunur bir memnuniyetle ve canlarına minnet, ithal yardımcı doçentler, doçentler ve hatta profesörler satın almaya başladığından beri, bu işin de suyu çıkmış, asistanlık da tıpkı burslu öğrencilik gibi aylıklığa, hiç değilse eskisi kadar ve Bay Deniz'e yetecek ölçüde izin vermeyen, ağır, hiçbir garantisi olmayan bir kol işçiliğine denk düşmüş ve bir gün Deniz kendi kendine şöyle demek zorunda kalmıştı.

–“Benim burada ne işim var?”

Evet, burada ile orasını, o üniversiteyi kasteden bu kısa ama veciz söz, o günden sonra Deniz'in pek sık tekrarladığı, her umutsuzluğa kapıldığında başvurduğu, dil sürdüğü Bir Deniz Klasiği olacaktı. Fakat bu özlü sözün bu metnin içinde hangi sıklıkla tekrar edildiğini size şimdiden söylemem yakışık almaz. Oysa Deniz'in pek de iyi bildiği gibi bir işi vardı elbet. O bir mühendisti, Gen Yüksek Mühendisi. Ama kafayı edebiyatla bozmuş bir mühendis. Eskiden olsa, hani çok değil bir kuşak önce (fakat o vakit her altı ayda bir ve sadece kulaklarındaki, dilleri, burun ve kaşlarındaki –görünmez yerlerinden de bir örnek vermem gerekirse, göbeklerindeki– deliklerin sayısı ile belirlenen yepyeni bir jenerasyon fırlamıyordu sokaklara, kuşaklar arasında askeri darbelerin belirlediği kadar bir mesafe mutlak bırakılırdı), rahatlıkla denebilirdi ki, Deniz, annelerin babaların kızları için ilk elden düşündüğü o güzide mesleğin bir erbabıydı. En azından görünürde öyleydi.

Ama işte Bay Deniz, “Benim burada ne işim var? Benim burada ne işim var? Benim burada ne işim var?” diye diye yıllar geçirdi bu ormanda, kaç kuşak harcadı, kaç kız öğrencisine kur yaptı, kaçını yatağa attı, kaçıyla çelik çomak oynadı bilinmez ama, az kalsın doktorasını bile verip, hepinizin çocukluğunuzdaki masaldan tanış olduğu o malum fasulye sarmaşığı dolanarak ancak ayakta durabildiği akademik kariyer merdiveninin ilk basamağına tırmanmış olacaktı. Üstelik bu fasulyeli basamak Deniz'e de pek yakışacaktı, belki herkesten fazla, çünkü o bir gen yüksek mühendisiydi. Benim de üyesi bulunduğum ve bulunmaktan şeref duyduğum topluluğun, benim aracılığım ile gizli telkinleri bile fayda etmedi bir türlü. Çünkü gizliydi ve işin açıkçası ve hatta daha önemlisi, Bay Deniz benden pek hazzetmezdi. Söylemek bana düşer mi ve kendisi farkında mıydı, farkındaysa ne kadar ayırtındaydı bilmiyorum ama, orası, yani o akademik orman Deniz'in sığınaydı. Hatta, orasıyla ilgili orijinal fikirlerinin bile olduğunu biliyorum. Ama bana değil ona sormalısınız bu projelerin neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız. Aslında Bay Deniz doktora jürisine girdi girmesine, ama öyle biçimsiz bir

vakte denk düşmüştü ki bu tez jürisi işi, jüri üyelerinin bir masanın etrafında toplanıp ev hanımları gibi pasta börek yedikleri o toplantı için Deniz, yıllarca emek verdiği tezini bir kenara itmiş, bir gece önce ve gece boyunca, “onu da kapsıyor, bunu da kapsıyor, bu her şeyi kapsıyor” diye heyecanla yazıp bitirdiği ve alt başlığı “BİR FAREYİ BİR GÜLLE KANDIRMAK” olan metni sunmuştu jüri üyelerine. Aslında bu ismin fareli kısmı asıl tezin isminden esinlenmiş olup jüri üyelerini bir parça kandırmaya yönelik bir kurnazlıktı. Hoş, ismin tamamı düşünüldüğünde, böyle bir nümayiş için seçilen fiilin bir doktora jürisi için daha baştan yanlış olduğu bir gerçektir ama, demiştim ya bu metin Bay Deniz’in asıl tezi değildi ki. Yoksa akademik çalışmasıyla bu denli alakasız bir metni jüri üyeleri bile anlayacak yaşta ve başlardı hiç kuşkusuz. Her neyse, metnin gerçek ismi –küçük harflerle– Gül’dü, sadece gül, yani işte parantez içinde Gül, ilk harfi büyük gül. İyisi mi yazayım. (Gül).

Deniz’in talihsizliği şuydu ki, (bunu bana gönderdiği mektupların ikincisinden anlıyoruz), “Sanırım kör olmuştum,” diyordu, “şimdi düşününce dik kafalılığım kızıyor, onlara hak veriyorum ve tüm değerli jüri üyelerinden geç de olsa bu vesileyle af diliyorum. Ne olurdu sanki marjinleri onların istediği gibi ayarlasam, onların istediği resmi fontta ve formatta yazsam, metne hak etmediği bir saygınlık kazandırma amaçlı şu dipnotları ve onu gereksiz yere süsleyen epigrafları kullanmasam yani? Alıntılar da metnin içinde ve yeri geldikçe köşeli parantezler içinde numaralandırıp, en son kaynakça bölümünde listelemem? Oysa şimdi, benden o gün kibarca istediklerini bana verecekleri unvanla karşılaştırdığımda, ah diyorum, ne budalaymışım, biçimin özün dayatması olabileceğini iddia etmeseymiş, sizlerin buna aklımızın kıt geleceğini hiç söylemeseymişim keşke!” Cümlelerin son düzlükteki hafif meyli için de ben sizlerden af diliyorum yayınevimizin değerli okuyucuları. Oysa büyük bir devrim olacaktı bu üniversite tarihinde, Gen Mühendisliği Bölümünden edebiyat ağırlıklı bir doktora tezi geçirmek. Vay be! Sizlerin de tüyleri diken diken oldu mu sevgili okurlar?

Neyse, yazmanın sarhoşluğuna kapılmayayım daha fazla isterseniz. Çünkü Bay Deniz mektubunda “kısaca lütfen” diyordu. Konunun özü şu ki, o sabah masamın üstündeki paketi açtığımda, büyüğe bir zarfın içinde ve yayımlanması için yayinevimize sunulmuş (ayrıca ve bu vesileyle bizim yayinevini tercih ettiği için bendeniz de Bay Deniz’e teşekkürlerimi sunuyorum), “Anlıklar / 1. Kitap / Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol” isimli bir kitabın daktiloyla ve çift aralıklı yazılmış (böylece bir tuğla kalınlığına ulaşmıştı arkası boş beyaz kâğıtların toplam yüksekliği) bir kopyasıyla karşılaştım. En üstte de, üzerinde ‘Editörün Dikkatine!’ diye yazan beyaz bir zarf duruyordu.

Şimdi kendimden söz etmek abes kaçacak biliyorum ama, o gün niyeyse büyük bir sürprizle karşılaşacakmış hissiyle uğurlamıştım kendimi daha evden çıkarken. Bu hissikablelvukuda Azman efendinin payı da yok değildi hani. Hiç tasasız, öyle bir mutluluk derinliğiyle karşılanan sabahlar insan yüreğini saten bir çarşaftan daha bir beyaz, daha bir zahmetsiz [ütüsüz], evet doğru, yapar ya! Diğer kedilerin aksine o erkenci ve ıkrarcı bir mahluk değildir. Keyfe keder bu İran kedisinin öğleden önce kalktığına, karnı dışında herhangi bir yerinin üstünde yemek yediğine tanık olan yok zaten. Her neyse. Komşular da tanık olmadıklarını ve çok şaşırıldıklarını söylerler. Ha ha, güleyim bari! Geçiniz. Sürprizin, her allahın günü onlarcasını aldığım benzer zarfların biri içinden çıkacağını nasıl bilebilirdim ki? Bay Deniz’in mektubundan önemli bulduğum için altını çizdiğim tümceleri buraya aktarırsam eğer, konunun şekli açıklık kazanacaktır sanırım.

Sayın Bay/Bayan,

Yayinevinize göndermiş bulunduğum “Anlıklar / 1. Kitap / Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol” isimli kitabımı henüz tamamladım. Aslında tamamladık demeliyim, zira bu metni iki kişi birlikte yazdık, yani ben anlattım o yazdı. Bu durumda benim ismimi, Anlatan, iki nokta üst üstenin ardına, onun isminiye, Yazan, iki nokta alt altanın arkasına yazarsanız sevinirim, kapak-

ta elbette, ama yok olmaz dersenez, en azından iç kapağın bir köşesinde bu nüansı belirtmenizi rica edeceğim sizden. Umırım bu pek minik ricayı bir çeşit farklı olma çabası olarak yorumlamazsınız. Bunun benden ziyade onun için önemini bu mektupta açıklayabilmem neredeyse olanaksız.

İkinci bir konu da şu ki, 1. Kitap'ın en arkasında, ayrıca sarı bir zarf içine konulmuş başka bir metin bulacaksınız. Bendeniz bu metni kitabın eki gibi düşünüyorum ve 1. Kitap'ın en arkasına son bir bölüm olarak koymayı amaçlıyorum. Daha doğrusu, düşündüm, tasarladım, amaçladım ve bitti çoktan. Peki niye ayrı bir zarfa koyup gönderdiniz öyleyse diyeceksiniz? Arz edeyim. Size kolaylık olsun diye.

Fakat, ismi “Bir Fareyi Bir Gülle Kandırmak” olan bu ek bölüm hakkında, kitap boyunca yeterince açıklama yapılmadığını düşünüyorum, ki haklıyım kuşkusuz. Çünkü bunu yazan, yani anlatan bendenizim. Bir yayınevi editörü olarak siz benden iyi bilirsiniz ki, böyle nereden çıktığı belli olmayan ek bölümler, hele de bu denli sıkıcı iseler ve kitabın en sonunu oluşturuyorlarsa, ve de asıl kitap boyunca okuyucu bu sıkıntıya yeterince hazırlanmamış, ısındırılmamışsa, ki bu sadece bendenizin kusuru, bir kitabın, bırakın okurun ne düşüneceğini, eline geçme şansını bile büyük ölçüde azaltacağını sanıyorum. Bunu hiç istemem.

Bu bağlamda sizden ikinci ve son ricam, kitabın ihtiyacı olduğunu ikimizin de, yani sizin ve bendenizin gayet iyi bildiği bir çeşit önsöz, ya da giriş yazısını, başlığı ne dersenez nasıl uygun görürseniz öyle olsun, ama mümkün olduğunca kısa olsun lütfen, kaleme almanız. Daha şimdiden size vermiş olduğum rahatsızlıktan ötürü affınızı talep ediyorum. Bunun için gerekli açıklamaları da, bahsi geçen ek bölümün de içinde olduğu sarı zarfın içindeki ayrı bir mektupta bulacaksınız. Neden önsöz oturma benim yazmadığımı soracak olursanız, onu da arz edeyim. Çünkü bendeniz ve maalesef ki önsözleri gereksiz bulan bir yazar ve aynı zamanda da bir okuyucu olarak tüm önsözleri okumadan atlayıp geçen bir adamım. Bunun

ciddi bir kusur olduğunu bilmekle birlikte, aramızda, yani sizin ve bendenizin, kalacağını da ummak isterim doğrusu.

Elbette biliyorum ki, öncelikle kitabı okuyacak ve eğer yayımlanmaya uygun görürseniz tüm bu külfete katlanacaksınız. Ama ben şimdiden sırf okuyacak olduğunuzu bildiğim için, okuma zahmetine lütfedip katlanacağınız için size teşekkür etmeliyim. Saygılarımla... Ha bir de, affedin şu an aklıma geldi, umarım siz de diğerleri gibi, onların kim olduğunu boş verin, bu yaptığımı bir yazarın ikinci ve ayrı bir kitabını ek bölüm ayağıyla kitabın arkasına sokuşturmak, sözcüğün bir mektubun içine sığamaz kabalığı için binlerce kez özür dilerim, böylece bir taşla iki kuş vurmak gibi bir köylü kurnazlığı olarak yorumlamazsınız. Yeniden saygılarımla...

Bahr-i Amîk

Şimdi size, kitabı (ek bölümüyle hem de) okudum ve doğrusunu söylemem gerekirse böyle bir kurnazlık falan da sezmedim, hatta pek hoş, pek cici bile buldum bu ek bölümü diyebilmeyi bilerseniz ne çok isterdim sevgili yayınevi okurlarımız. Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol'u okudum okumasına ama, maalesef ki bahsi edilen ek bölümü ben de hâlâ çok merak ediyorum. Bakınız, nasıl oldu, neden oldu bilemem, ancak, ek bölümün içinde olması gereken sarı zarftan ek bölüm falan çıkmadı. Bay Deniz'in de mektubunda söylediği gibi, önsöz için gerekli bazı açıklamaların yazılı olduğu kâğıttan başka, büyük sarı zarftan çıka çıka bir beyaz fare çıktı. Hatta, ağzı düğümlemiş bir buzdolabı poşetinin içinde düştü demeliyim, açar açmaz düştü. Söylemem gerekirse, bendeniz farelerden korkmam, hele ölü ve beyaz farelerden hiç korkmam. Bu tür şakalardan ise hiç hazzetmem doğrusu. Poşetlenmiş olması neyi değiştirir ki? Yani farenin. Ölü beyaz ve muzır bir fare olur olsa olsa. Bizim çaycı Hayri Efendiye verdim, götürüp bahçeye gömdü ek bölümü, pardon fareyi. Gelirken de sıcak bir dallama getirdi, [limonlu], evet doğru, ben limonlu severim, Hayri Efendi bilir. Hem de düşünebiliyor musunuz ne-

reye? Bahçedeki gül fidanlarının birinin dibine. Kendisi söyledi, “Aşı güllerinin en kırmızısının dibine gömdüm, sarmaşık güllerin dibine değil,” dedi, ben tembihlemedim vallahi, “hem doğal gübre olur editör hanım,” diye de bilgiçlik tasladı döndüğünde, âlem adam doğrusu. Her neyse...

Gene de Bay Deniz’in benden rica ettiği bu önsözü, (madem ki o da önsöz özürlüymüş), seve seve yazıyorum işte. Varsın ek bölüm olmasın, zaten sayın yazar da söylemiyor muydu sıkıcı olduğunu, boş verin allah aşkına, boğazımıza kadar sıkıcı kitaplarla uğraşıyoruz sabahtan akşama, bu vesileyle biri de uzak olmuş olur sizden benden. Hem ben bu eksikliği büyük bir gayretkeşlikle sizin için gidermeye çalıştım yayınevimizin sevgili okurları. Nasıl mı? Elbette yeni ve çok heyecanlı bir ek bölüm yazarak. Biraz polisiye gibi oldu ama affedin, zaten bu bizim edebiyatımızın genel bir sorunu. Çünkü konu polisiye olunca yazarlarımız hemen sıkılıyor ve sonunda o yönü (yani polisiye yönü) gevşek bir kurgu çıkıyor ortaya.

Son olarak, (sürprize sürprizle karşılık vermem gerekirse), birkaç tümce daha ekleyeceğim, Bay Deniz’in oysa “lütfen kısaca olsun” dediği bu önsöze.

Şundan adım gibi eminim ki, sayın yazar bu kitabı eline alıp da önsözü, hem de ek bölümüyle birlikte okuduğunda, en az benim bu metni ve bu mektupları okuduğumda duyduğum şaşkınlığı duyacak ve bilmeden de olsa bizim yayınevini seçtiği için kendisini bahtiyar hissedecektir. Ayrıca, yayınevi seçme açısından fazla bir özgürlüğünün kalmamış olduğunu siz okurlarımıza daha şimdiden söylemek, sanırım hiç de yanlış ve haksız bir yorum olmasa gerek. Ama, gene de, bendenizin bu kitaba yapmış olduğu olağanüstü katkısı değerlendirmeyi siz sevgili okurlarımıza bırakıyorum.

Dilyan Yaralar

Editör

ASFALTI BÖLEN KISA BOYLU TAŞ YOL İÇİN ÖNSÖZ'E EK

“Önsöz okumak önsöz yazmak kadar önemlidir. Okuyan yazana sadık kalmazsa, değişmeyen hakikat edebiyat dünyasını domaltacak bir vaziyet alabilir.” (*Advanced Deşifrasyon* isimli ders notlarından)

Aslında bir de şu var tabii. Aslında daha çok şey var söylenmesi gereken. Aslında nerden ve nasıl başlamam gerektiğini bilemiyorum. En iyisi bir yerden başlamalı yayınevimizin siz çok sevgili okurları. Varsın önsöz uzasın, hem bu benim tasarrufunda olan bir konu, öyle değil mi yani? Hem neden kendimi uzunluk kısalık sorunsalı arasına sıkıştırıyorum ki! Sıkıştırılacak kadın mıyım ben allah aşkına? Kendimi neden ve illaki kısa bir önsöz yazmak konusunda kısıtlıyorum? Saçmalık değil de nedir bu?

Bana kalsa bir yazarın kendi kitabı için bir giriş ya da önsöz yazmakta sakınca görmesini, böyle bir takıntıyı bir hastalık gibi düşündüğümü söyledim, hatta çok bile ayıplarım böyle yapan (ya da yapmayan) yazarları, ama neyse, söylememiş ola-

yım. Şimdi söylersem yanlış anlaşılırım, sanki önsöz yazmaktan sakınıyor, üşeniyor gibi bir izlenim doğar yok yere. Oysa değil, oysa gerçek bunun tam tersi, ki zaten bunu şimdiye dek ispatladığımı sanıyorum. Ama kendini kasarak yazmak da bana göre değil, hem içinizde bazı kuşkular varsa bunları dile getirmek en doğal hakkınız olmalı. Ben böyle düşünüyorum. Ama daha önce kuşkusuz kuşkularımı bastırarak ve illaki kısa olacak telaşı yüzünden yazmış olduklarımı da silmeyeceğim. Silmek içimden gelmiyor hani, silmek yerine üstüne eklemeyi tercih ederim ben. Ben böyleyim. Ben eline kalem kâğıt alma özür-lüsü bir editör değilim. Bilakis, kalemi de çok severim kâğıdı da, hem de hem kâğıdın hem kalemin her çeşidini severim. Bir de kitabına en uzun önsözleri yazan yazarları severim. Bence bir yazar önsözünün uzunluğuyla ölçülür, hatta önsözünüz ne kadar uzunsa, diyebilirim ki, o kadar iyi bir yazarsınız ve o kadar kolay okunabilirsiniz. Geçmişte de böyle düşünüyordum şimdi de, ve gelecekte de aynı düşüneneceğimi adım gibi biliyorum. Bazıları derler ki, küçük güzeldir, ben de onlara karşılık olarak hep şunu söylemişimdir ki, (bu önsözler için de geçerli elbette), büyük de büyüktür. Evet büyük de büyüktür yani, önsözünüz ne kadar büyükse siz de o kadar büyüksünüz demektir.

Bize teşkilatta ilk öğrettikleri şey de buydu, belgelerin kadar konuşacaksınız, belgelerin ne kadar uzunsa o kadar çok konuşabilirsiniz. E benim de sizlerin bilmediği fakat bilenlerin gayet iyi bildiği çok uzun [dolgun demek istiyor] belgelerim olduğuna göre, ben de çok dolgun [uzun] konuşabilmeliyim. Benim çok uzun konuşmam demek bu önsözün de çok uzun, en azından tatminkâr bir uzunlukta olacağı anlamına gelir. Evet bu sadece bu anlama gelir. Hem önsözleri büyük olan yazarlardan başka büyüklükler de kolaylıkla beklenebilir. Ben bunu bilir bunu söylerim sevgili yayınevimizin belgeleri büyüklü küçüklü okurları. İşte başlıyorum kuşkularımı dile getirmeye.

Aslında, kuşkular dediğim bu metnin hak ettiği kuşkular. Sanırım yeterince açık ve anlaşılır olmadı. Olsun bir daha ya-

zarım, olmazsa bir daha, o da olmadı bir kez daha. Hiç kasmaz beni. Şöyle demeliydim belki. İçinde bazı kuşkularımın da yer alacağı birazdan yapacağım açıklamalar, aslında bu metnin kendisinin söylemesi gereken ama her nasılsa ıskaladığı bazı noktalardan ibaret. Belki de sayın yazar ya da Bay Deniz bunları bilerek dile getirmedi ve benim onları tamamlayabileceğimi düşündü. Tabii ki bunun yeri de önsöz olmalı. Başka neresi olabilir ki? Yoksa benim tanıdığım Deniz öyle ıskalayacak biri değildir, yani eskiden değildi. Hâlâ öyle olduğunu düşünmekten başka çarem yok. Yoksa bu önsözü nasıl yazarım? Ama eğer Deniz'in az önce varsaydığımı bilerek yaptığını varsayarsak hep birlikte, (bu benim her zaman haklı o lduğum anlamına gelir), bu kez de benim bu yayınevinin editörü olduğumu bildiği kuşkusuyla karşılaşırız ki, o vakit de bu kara romanı bile bile neden bana göndersin gibi, sadece beni alakadar edebilecek yeni bir kuşku çıkar karşımıza. Zaten bu da sadece beni ilgilendirir, başka kimseyi değil. Ama neyse, küçük bir olasılık gibi ortada duruyor olsa da, diyelim ki Deniz bu metni benim okuyacağımı baştan biliyordu ve bu durum 1. Kitap için de geçerliydi elbette. (Neyse silmeyeceğim.) Öyleyse benim uzun bir önsöz yazacağımı da biliyor olmalıydı. Madem kısa, hatta kısacık bir önsöz istiyordu, oturup kendisi yazsaydı. Ne diye ben kendimi kasıyorum ki allah aşkına, işte her şey ayan beyan ortada. Hem ben ona iyilik ediyorum, umarım farkına varır kendileri de. Başlıyorum işte, asıl yazmam gereken, asıl bana yakışan önsöze. İzninizle.

Hani ya eskiden, hiç açıklama yapmayan, dipnot vesaire kullanmayan, kullansa da, dipnotun yer aldığı mevzu ana gövdeden yeni bir dal gibi ayrılan, okuru bulvardan alıp tali yollara sokan, belki de çıkılması ancak geri dönmekle olası dar sokakların bir denize, bir uçurumun kıyısına, ya da yüksek bir duvarın önüne varan tenhalarında paletsiz, paraşütsüz ve merdivensiz bırakan soylu yazarlar vardı ya, Bay Deniz de işte, metnin kendisiyle yetinen, metne güvenen, köhne, modası çoktan geçmiş bu yazarların soyundan geliyor. Ona göre dilin kendisi her

şeyin hükümdarıdır. Dil her şeye hükmedebilir, her şey onun iznine tabidir. Ben (başka bir açıdan da olsa) böyle düşünmem. Böyle düşündüğüm açı konumuzun dışında sevgili okurlar. O yüzden de dil ile ilgili mevzunun sadece Bay Deniz'e muhalif olduğum tarafını dile getirmekle yetineceğim. Şöyle ki: Dilin kendisinin de başka bir dille, ya da başka birisinin diliyle açıklanmaya muhtaç olduğu zamanlar olur, ki bu metnin dili de birçok yerde benzer sıyrıklar içeriyor ve bantlanmaya gereksiniyor. Yara bandıyla elbette. Hatta birkaç yüz onluk kutu bile gerekebilir bu onarım işi için. Ama elbette bunun tümünü ben yapacak değilim. Eğer yazarın tercihi anlaşılmasaksa, varsın istediği gibi olsun. Ne yapabilirim ki? Yapsam ne kadar yapabilirim, e yani hangi birine yetişeyim? Ama Deniz eskiden, hani ya onu tanıdığım dönemlerde vermekten ısrarla kaçındığı türden bir tavizi daha en başta vermemiş mi? İlk ricasının ne olduğunu hep birlikte hatırlayalım dilerseviz.

Ne diyordu Bay Deniz? “(...) Zira bu metni iki kişi birlikte yazdık, yani ben anlattım o yazdı. Bu durumda benim ismimi, Anlatan, iki nokta üst üstenin ardına, onun isminiye, Yazan, iki nokta alt altanın arkasına yazarsanız sevinirim.” Şimdi diyeceksiniz ki, bu tümceyi tutup buraya siz alıntıladınız, o sadece sizden rica etti. Olsun etti ya. Etmeseydi. O dedi ben de yazdım. İşte o kadar.

Ben ne anlatıyordum? Kapılıp gittim. Ha! Bu ricanın içerdiği tavizdi sözümün (önsözümün) ilk onarım konusu. Hani işte, Deniz bunu yazarak metnin okunmasını ve anlaşılmasını daha en baştan, ta iç kapaktan başlayarak kolaylaştırmış oldu. Çünkü 1. Kitap'ı eğer ki siz de benim okuduğum gibi dikkatli okuyacak olursanız, bu açıklamanın metnin gizli katmanlarından birini açıklığa kavuşturduğunu, romanın en azından beşinci öyküsüne kadar olan bölümü için küçümsenmeyecek bir okuma, anlama kolaylığı sağladığını kavrayacaksınız. Yoksa Epifanya'nın zırt oradan zırt buradan ne diye konulara konuşmalara dahil edildiğini, dahası kim olduğunu anlayabilmeniz, (hadi kim olduğunu bir yerden çıkarttınız, ki yanlış anımsamıyor isem Deniz

üçüncü öykünün bir yerine –eksik olmasın– iki tümceyle sıkıştırmış bu kadarını), anlasanız da anlatabilmeniz, (e tabii bazen anlatmak da gerekebilir anladığınızı, bizim bünyede örneğin, diyebilirim ki neredeyse zorunludur anladığınızı eksiksiz anlatabilmek), hadi onu da yaptınız, bu kez de hatunun Deniz ile birlikte ne yapmak istediğini kavrayabilmeniz için, dediğim gibi beşinci öyküye kadar gelebilmiş olmanız, o zamana kadar da kitabı okumayı, “aman be sen de” deyip bırakmış olmamak gibi gerçekten kahramanca ve fedakârca bir tavizi sizlerin vermesi gerekecekti. Ben bu kadarına dayanmam doğrusu. Sizlerden de dayanmanızı bekleyemem. Zaten kadının adı da bir tuhaf. Epifanya. Ne o öyle allah aşkına, başka isim yokmuş gibi ve sanki konuyla çok ilgisi varmış gibi! Her neyse, bu sayın yazarın kendi bileceği, hatta bildiği bir iş. İsimler konusunda bize pek laf söylemek düşmez. Ama şu var ki sevgili okurlar, bu kadarından bile Deniz’in nasıl hinoğluhin olduğu çıkıyor ortaya. Öyle değil mi ama, bir nüansmış, minicik bir ricaymış, umarımış bu pek minik ricayı bir çeşit farklı olma çabası olarak değerlendirmemişim. Sevsinler! Vay uyanık vay! Hatta, vay puşt vay bile denebilir. Minik ricaya bakın aziz okurlarım. Görüyorsunuz nelere gebe bu pek minik rica! Bu durumda, hani ya bu edebi provokasyon karşısında kendimi kasmanın âlemi ne!

İlk mektubuna Sayın Bay/Bayan diye başlamasına ne demeli ya? Böyle ucuz numaraların arkasına saklanabileceğini sanması neye yarar hem? Ayıp doğrusu! Ama o benim bütün bu numaraları yutmayacağımı sandı zahir, ama yanıldı. Yutarım ben, ham ederim, adamın minik numaralarını işte böyle deşifre ederim.

Üstelik, 1. Kitap’ı nasip olur da okursanız ya da okuyabilirsiniz, kitap boyunca noktalı virgülden [;] ve üst üste iki noktadan [:] neden ısrarla kaçınılmış olduğunu da anlamayacaksınız doğal olarak. Çünkü ben bile anlayamadım. Bir takıntı zahir! Ama bolca ve hiç hazmedemeyeceğiniz kadar virgül [,] göreceksiniz ve okuyacaksınız, hem de atlaya atlaya okuyacaksınız yayınevimizin imlali okurları. Oysa ben bu önsözde ve yeri geldikçe hem

noktalı virgüli hem de üst üste iki noktayı, (dilbilgisi işaretlerinin bu en seçkin bay ve bayanını, kendi seçtikleri porsiyonlar [pozisyonlar] bağlamında), hiç sakınca görmeden kullanabildim, ki zaten herhangi bir çekince duymama gerek olmadan da kullanabilmeliydim. E yani! Çok söze boşu boşuna ne gerek var kani!

Deşifre etmek dedim de, bize okutulan derslerin en mühimleri arasındaydı ‘Advanced Deşifrasyon’. [Hafriyat Deşifrasyonu, ya da İleri Hafriyat.] Söylemesi ayıp mı kaçır bilemiyorum ama, bendeniz de bu derste sınıf birincisiydim. Hele huy ve maksat deşifrasyonu konusunda uzman bile sayılırım. Her neyse, ne diyordum?

Evet, Deniz eskiden bu tür yerli yersiz tavizler vermezdi yazdıkları ve söyledikleri, hatta düşündükleri hakkında. Ama sanırım görmeyeli Deniz de biraz, hatta hayli değişmiş yayınevimizin değişmez fakat gelişir okurları. Belki Deniz de artık anlaşılacak istiyordur? Halbuki ben de anlaşılacak istiyordum, hem de ondan bile fazla. Ama bunu o vakit başaramadım. Tüm çabalarım, sanki imkânsız bir şey istiyormuşum gibi, sanki imkânsız olan insanca arzularım için girdiğim tüm çabalar sonuçsuzlukla neticelenmeye mahkûmuş gibi... Ne diyordum ben? Ha! Tüm çabalarımın hiçbir sonuç alamadım. Yani o zaman alamamıştım. Sizlerin görmediği ve bilmediği, ama 1. Kitap’ı okuyup bitirince pek güzel görüp, pekâlâ bilip ve anlayacağınız geçmişteki bir zaman. Bitirebilme sabrını ve anlayışını gösterebilirseniz elbette, ki şimdi katlanıyor olduğum tüm çaba, bu kutsal vazife sizler için aziz okurlarım. Sizlerin sabrını ve anlayışını az da olsa biçimleyebilmek, uzatabilmek uğruna. Bazılarınız için için kızıyor olsa da bana, önsöz bitip de asıl kitaba başladıklarında diyecekler ki o kızanlar, ah keşke daha, çok daha uzun olsaydı şu önsöz. Oysa meslek ahlakı yeterince gelişmemiş kimi editörler (tembellikleri bir yana) çok rahatlıkla şöyle diyiverirlerdi: “Kızdıkları yere buz koysun onlar da.” Her neyse. Ama şimdi, mademki bir romanın en sıra dışı kahramanınız, hep birlikte istiyorum ki, (hani

ya srf kendim için bir Şey istediğim sanılmamalı), mademki bu mevzua haddimiz ve bilgimiz olmadan dahil edilmişiz, evet, istiyorum ki, en azından bu romanda bari biraz soyunabileyim. Ama nerde? Sanırım ben de, kamera arkasında çalıŐa çalıŐa biraz yorulmuŐum. Kamera önüne ıkma Őansım da gün geçtikçe azalıyor mu ne? Söyleyin, siz çok değerli yayınevimizin taze beyleri ve çıtır bayanları. Bir sizlere güveniyorum, sizlere Őıđınıyorum. Şu nsz biter bitmez bu konuyla ilgili değerli fikirlerinizi öğrenebilmek için bir anket formunu, yayınevimizin ‘Editörün Kutusu’ köşesinde görüşlerinize sunacağım.

Biliyorum, nsz hangi minvalde uzatacağımı bilmediğimi sanıyorsunuz. Laf ebesi falan olduğumu dŐenenleriniz bile vardır hatta, hadi hadi vardır, çekinmeden söyleyebilirsiniz bunu bana. Hissediyorum çünkü olduğunu. Ama siz söylemeden ben söyleyeyim de utanmayasınız sonunda. Hiç de sandığımız gibi değil, bende malzeme bol sevgili okurlarım ve sıraya dizilmiş duruyor hepsi. Bir parça nazdan kime zarar gelir hem. Deniz’in kafasının içi gibi değil yani benim haletiruhiyeme denk malzemelerim. Hiçbir zaman da olmadı. Bendeniz her zaman ne istediğini gayet iyi bilenlerden olmuŐumdur. Acele etmeyiniz, sabırsızlık göstermeyiniz, bekleyiniz lütfen.

Denizin kafasının içi mesela. O vakitler aklından yüz milyon Şey birden geiverirdi ki, anlayana aşk olsun. Orijinal bir beyindi sayın arkadaŐımunki. Gerçekten yleydi. (Sanki ölmüŐ gibi konuŐtuđuma aldırmanın siz, ölmemiŐ ki 1. Kitap’ı bana gnderebildi, zira 1. Kitap demek ikincisi de olacaktır demektir. İkincisi demek, Deniz hâlâ yaşıyor demek.) yle sıkı bir beyne sahipti ki hem, bazen kendi kendinize keşke derdiniz, keşke elimde bir harita ya da bir nevi pusula gibi bir Şey olsa da, (elbette Deniz’in hal ve gidiŐatını gösterir özel harita ve pusulalar söz konusu burada), Şu adam ne yapacak, Şimdi ne diyecek, nereye gidecek, az önce neyi kastetmiŐ olabilir, eli orasında ne arıyor, iŐini mi edecek, yoksa mastürbasyon mu yapıyor, osuracak mı, ya niye ıkınıyor, canı dayak mı çekiyor, yoksa yemek mi istedi gibi, sizi ve yanınızdaki diğerlerini fazlasıyla

yıpratın muğlak sorulara karşılık bulabilsem. Kesin bir yanıt bile diyemiyorum maalesef, çünkü sorular yazılmış, hatta söylenmiş bile değil ki! Laf aramızda, böyle parlak bir beyni bünyemize katmayı çok istedik, ama inanmazsınız öyle salakça davranıp öylesine olmadık şeyler söyleyip ahmakça şeyler yaptı ki, bırakın sıradan kimseleri, bazen benim bile ‘bu çocuk gerçekten salak mı yoksa?’ diye içimden ısrarla geçmedi değil hani.

En büyük tüyoyu Vahşet Piyesi’nden sonra verdim. O nümayişe Vahşet Piyesi adını taktığını ben de daha şimdi, Asfalt Bölen Kısa Boylu Taş Yol’u okuyup bitirdiğimde öğrendim elbette. Güzel isim doğrusu, ama biraz çalıntı mı kokuyor ne? Her neyse. Kendisine en yakın bildiği arkadaşlarının hepsi, bir bir bile değil, topluca sattılar onu da bir ben satmadım. Gidip yanına, “seni satmadım Deniz,” demedim elbet açık açık, bu tür şeyler böyle söylenmez hem, başka başka yolları vardır bunu hissettirmenin ve bu yollar bir biçimde karşınıza çıkar. Ben de karşıma çıkan en kestirme yolu değerlendirdim değerli okurlar.

O piyesten sonra ben hariç diğerleri bir ölüm fetvası hazırlayıp imzaya açtılar. En başta kendi imzaları var tabii ki. İnanmazsınız, önüne gelen attı imzayı, neredeyse ormanın yarısı attı, Deniz’i tanıyan tanımayan herkes, her şey. Profesöründen tutun da öğrencisine kadar, öğrencisinden tutun da sekreterine kadar. Şoförü bekçisi, boyacısı aşçısı, bahçıvanı kabzımalı, kurdu kuşu, yılanı çıyanı. Bir dönem, hani o hızlı geçiş dönemi, her kuytuda illaki bir tane olan ve Deniz’in üzerinde yazı yazdığı rivayet edilen orman piknik masalarının dengeli dengesizi, topu birden, elektrik direklerinin ampulleri sağlam olanları, kadilokmalarının ham edilmemiş yarısı, çayrırların ve kızların en ezikleri. Velhasıl o hafta mesaisi olan ve Deniz tarafından kullanıldıklarını, hayatlarının hiç değilse bir ânında bu kel ve fodal akademisyen adayına bir şekilde malzeme olduğunu düşünen herkes, her şey. “Meğer ne çok seveni varmış!” dediği hatta Ölü Necmi, ağzından salyalar saçarak, oysa en büyük iyiliği ona yapmıştı Deniz, bilmediğimi sanıyor salak, tabii salak ya, salaklar yanılmaya ve yenilmeye mahkûmdurlar. Geçenlerde

gördüm, tesadüfen, pek yenilmiş benzemiyordu ya! Ama hâlâ bildiğimiz o ölü adamdı işte. Her neyse. Bir ben atmadım o tehdit mektubunun altına imzamı. Atmam dedim. Attıramazsınız dedim. Zorlamayın dedim. Yaptığınız hiç hoş değil dedim. Hıyar Yandal da, (güya aralarında en marjinali o olmak zorunda ya hep), ne dedi biliyor musunuz? “Atmazsan atma,” dedi, “ben senin yerine sahte bir imza atarım,” dedi. “Hele bir at, kafanı kırarım senin,” dedim, “çenenin öbür yarısını da ben dağıtırım, Filistin askısında sallandırır, Çin işkencesinde ananı ağlatırım,” dedim. Hemen tırsı ibne. İbne, vallahi ibne, hani laf olsun diye söylemiyorum, öfkeden hiç değil, gördüm, elimde belgem var. O da bir kitap yazıp gönderirse şayet, o belgeyi de o kitabın önsözünde kullanırım. Onun sülalesi bir tuhafı zaten. Duyduğum kadarıyla ana babasının garip fantezileri varmış ve Yandal da en tuhaflarının birinin sonunda, bir kaza meyvesi olarak ve mecburen yeşermiş. Belliydi, hem çok belliydi, kitabının arasında sakladığı sümükten belliydi. Kaşınıp durmasından belliydi. Ne diyordum ben? Ay yazmak ne hoş bir şeymiş, kapılıp rüzgârına gitmek! Ben atmadım atmasına imzamı ama, bizim Deniz uçuyordu o sıralar. Ya doğru dürüst incelemedi listeyi, yalnızca fetvayı okuyup gülüp geçti, ya da, imza listesi hani çok uzundu dediydim ya, arasında göremedi benim adım olmadığımı. Cümle biraz ters oldu gibi ama, neyse, silmek yerine düzeltiyim bari. Ya da, (en büyük olasılık buymuş gibi geliyor bana), benim imzam olmayacağı aklına bile gelmedi beyimizin, en başta ben atmışımıdır diye düşündü zahir. E, haksız sayılmaz, hani ya bu yüzden suçlayamam onu. Ama salaklığı yüzünden suçlamak hakkım. Çünkü verdiğim en büyük tüyo buydu ona. Baksana be adam, şu listeyi enine boyuna, başından sonuna dikkatlice inceleyip de görsene, kim gerçek arkadaşmış, kim değilmiş! Düşmanlarımı tanısana. Az şey mi hani? Kaç kişiye nasip olur böylesi? Söyleyin allah aşkına, altında birden çok imza (tam 6 bin 249 tane) olan kaç fetva yazılmıştır bugüne dek ve kaç kapınızın üzerine çarşaf gibi asılmıştır, hem de iş saatinde? Ah, ah!..

İkinci en büyük tüyo da, (belki önemi açısından birincisi bile olabilir, ama ben maddi şeylerden çok statülere değer verdiğim için ikinci diyorum), otomobildi. Kendi otomobilimi, hem de aldığımın daha ikinci ayı bile dolmadan götürüp Deniz'e armağan ettim. Tamam biraz eskiydi, çok eskiydi, ama onun da bir statüsü vardı, şehirde bir ayrıcalığı vardı, forsu vardı, saygınlığı vardı. Bunu da anlamadı salak.

Önyargıları çelik gibi sağlamdı Deniz'in. Hatta en önyargıları çok önemserdi, saplantıydı bunlar onda diyebilirim. Mesela tüm güzel kızlarla sevişmek onun için bir önyargıydı. Terside bir önyargıydı. Tüm çirkin kızlardan uzak dur felsefesi adeta yaşam felsefesi idi onun. (Yoksa her ay bir iki pembecik sivilcemin çıkıyor olmasının, az etine dolgun geniş kalçalı bir hatun olmamın bu konuya bir delil teşkil ettiği falan yok, olsa olsa renk katar ama neyse. Hem önemli olan muameledeki içtenlik, ben bunu bilir bunu söylerim yayınevimizin pembe, taze ve içten okurları.) Ama beni burada ilgilendiren salak olduğu, salak olduğu için de benim iyiliklerimi aşırı objektif şekilde değerlendirmiş olması. Yoksa onu bünyemize dahil etmek için daha nasıl taviz, daha ne kadar tüyo vereyim? Anlamadı işte. Salak n'olacak! Oysa ben onu krallar gibi yaşattırdım.

Hakkını da teslim edeyim ama, gerçekten görülmemiş bir sıklıkla dokunmuş, ilmek ilmek işlenmiş, her kıvrımına göz nuru dökülmüş bir beyin. Bize gereken de buydu zaten, ama ne yapalım ki olmadı. Raporumda da belirtmiştim bütün bunları. Hani ya söz konusu ettiğimiz 1. Kitap'ın yazarı Deniz olmamış olsa, rahatlıkla bu tür bir salaklığı süzme salaklık olarak değerlendirebilirim. Ancak bu kadarı aşırılık olur. Ama sanırım ben başka bir konuda aşırılık yapıp, metni Deniz'in kapattığı noktada biraz fazla açtım. Bu kadarını hiçbir yazar hak etmez doğrusu. Ne yapayım daldım işte. Oysa o, yanılmıyorsam Vahşet Piyesi'nin sadece adını anmakla yetinmiş roman boyunca, ya da, o cidden çirkin nümayışe Vahşet Piyesi adını vermekle... Belli ki konunun içeriğini ikinci kitaba bırakmış. Allahtan tam zamanında ayıktım, yoksa ayıp olacaktı çocuğa. Ama böyle çok kıvrımlı ve

çok katmanlı bir metin de –doğrusu bu ya– fazlasını hak ediyor. Yayınevinin de bazı ticari beklentilerinin olması ayıplanacak bir durum olmamalı. Bu çark nasıl dönüyor, bu değirmenin suyu nereden geliyor? Okurlarımızdan elbette. Ama bize gönderilen her romanı orijinal haliyle basarsak, hiç önsöz yazmaksak (ki zaten yazarın ricası da yazmamız istikametinde), kim okur böyle deli saçmasını? Hem bizim de yayınevi olarak bir çizgimiz var. Değil mi ama! Her çizgideki her şeyi kendi çizgisinde yayınlamayız ki. Biraz eğip bükme, güzergâha sokmak, kılıfına uydurmak hakkımız olsun, o kadar olsun. Ama korkudan sanmayın lütfen bu titizliğimizi, yanlış anlamayın. Ve...

Sakin ola unuttuğumu sanmayın diyeceklerimi, dedim ya sırayla. Önce şu bizim Deniz’in aklından geçenlerin kavranamazlığı, kestirilemezliği üzerine biraz daha ayrıntı sunayım ki iyice çıksın ortaya haklı olduğum. Sonra da onun dalgınlığı ve uçarılığı hakkında bir çift kelam edeceğim. Ama bu da Deniz’in olmayan aklıyla bağlantılı, apayrı bir mevzu değil yani. Aslında hepimizin kitabın ziyan edilmiş olmayan ek bölümü yerine yazmış olduğum ek bölüm için sabırsızlandığını kestirebiliyorum az çok. Ama önce şu ilave zorunluluklar bir bitsin hele.

Unutmadan, tüm söylediklerim ve daha söyleyeceklerim belgelere dayanılarak edilmiş ve edilecek laflardır. Haberiniz olsun. Öyle savurtturmuyorum yani oturduğum yerden. Merak eden sorsun gösteririm. Ama belgelere sığmayacak kadar hızlandığı öyle bir ara dönem oldu ki, kameralar bile kaydedemedi Deniz’in süratini. Yüzü hep flu çıktı resimlerde, bir görünüp bir kayboldu film karelerinden taştı. İtiraf etmeliyim ki, müessesemiz arşivinde Deniz’in o dönemine ışık tutacak hiçbir belge ve içinde sadece ‘Görünmüyor!’ yazanlar dışında tek bir rapor bile yok. Kayıt dışı ve sanki yaşanmamış bir devir o devir. Mübarek sanki yandı da kül oldu, duman duman savruldu. Dokunsan kül, üflesen duman! Vatandaşımızın ve milletimizin topluca bir kaybı bu aslında, yoksa sadece bünyemizin değil. Zaten az önce az daha ucunu kaçırarak olduğum o piyes mevzu, bu ‘örfi idare’ döneminin tam sonuna rastlamıştı.

Ama ben şimdi çok daha eski zamana ait bir konudan bahsedeceğim. Aslında Deniz bu konuya kitabında, yani 1. Kitap'ta neden değinmedi, doğrusu şaştım. Oysa o gün hep birlikte yaşadıklarımız tam bir Spielberg filmi gibiydi. Hoş, Side dahil hiç kimse benim bu tespitime katılmamış olsa da, onun daha yeniyetme bir oğlan çocuğuyken çektiği amatör filmler gibi, hem de en alasından bir harp filmi örneği idi o gün gölde yaşadıklarımızın her bir karesi, her sekansı. Söylemesi ayıp, ben sinema konusunda hepsinden daha fazla bilgili ve görgüliyümdür. Zaten anlamış olmalısınız, kameralardan filan bahsettim az önce. Daha önce de bahsetmiştim. Siz ne sanmıştınız? Allah canınızı almasın emi! Sanırım Deniz bu mevzuu 2. Kitap'ta bahis konusu edecek, umarım eder. Merakla ve hep birlikte bekliyoruz. Ona yeniden rastlamış olmanın sevinciyle 2. Kitap'ın yolunu dört gözle bekliyoruz. Bu yüzden daha temkinli davranayım bari. Ama unutmuş olabileceği ihtimalini de göz ardı edemeyeceğim için, fakat konuya diklemesine dalmamaya özen gösterecek ve sadece beni ve dolayısıyla siz sevgili yayınevimizin okurlarını ilgilendiren son kısmına değineceğim sadece.

Ha bu arada, o gün gölde yaşadığımız kara harp komedisi, öncesinde kurguyu yapan uzman arkadaşlarımı bile şaşırtacak biçimlerde cereyan etti, kimi yerde doğaçlama ve dallanarak gelişti. Tamam sustum, kendimi istemeye istemeye kasıyorum. Ne olacaksa sanki! Ama kendimi kasarak ve zoraki yazmış olduğum önsözde, sarı zarftan çıkan beyaz ve muzır farenin Deniz'in tezi için kullandığı denek faresi olduğunu bildiğimi söyleyeyim bari de biraz olsun rahatlayayım. Gerçi o göl işkencesi öncesi otobüste fareyi kedinin yuttuğunu, sonra gölde kusup çıkarttığını hiçbirimiz görmemişti ama! Sonradan izlediğimiz bant kaydında da yoktu farenin dramı. Ha, bir tek Irmak, fakat sadece kustuğunu görmüştü. Şimdi anımsadım. Bağır-mıştı hatta. Poşeti Deniz'e götürün de bendim. Doğru, bendim. Hay allah! Nasıl da unutmuşum! Her neyse. Tüm bunları anlatmak ya da anlatmamak onun bileceği iş.

Evet, o sonbahar günü hep birlikte gölde yaşadıklarımızdan sonra, (sonu tam bir kâbustu, tam bir su işkencesi), okula geldiğimiz otobüsle ve iftardan hemen sonra dönmek yerine, Yandal'ın doktor işini bir gün erteledik ve gölde kalıp bir güzel içtik. Böyle olunca da şehre kayıkla, aman ne söylüyorum ben allah aşkına, hani işte kendi diğer olanaklarımızla döndük. Şehirlerarası yola kadar ve o kafayla yürüdük, (ama iyi oldu, açıldık böylece), ve oradan da otobüse bindik. Şehre varınca birer bardak da kelebekli birahane oturma içtik. Neyse, çıktık ve o geceyi hep birlikte Deniz'in evinde geçirmek üzere otobüs durağına geldik. Durakta çok kişi yoktu. Orta yaşlı bir çift vardı, sanırım yanlarındaki asi delikanlı oğullarıydı. Sonra, genç bir bayan, kolunda küçük bir kız çocuğu ve onlardan başka birkaç akşamcı ve bir de biz su çocukları. Beklemeye başladık. Deniz ve Side otobüs durağındaki banklardan birinde yan yana oturuyor, bizlerse ayakta duruyorduk. Diğer ikili oturma birinde, sonradan o orta yaşlı çiftin oğlu olduğundan iyice emin olacağımız iri yarı sert delikanlı, diğerinde de akşamcı sarhoşlardan birisi oturmaktaydı. Biz hariç ayakta olanların tümü bir aşağı bir yukarı turluyorlardı durağın önünde. Hava henüz sabahki kadar serinlememişti. Her neyse. Atılan bu turların birinde, küçük kız ve annesi ile, orta yaşlı, hatta yaşlıca çift karşılaştılar. Adam eğilip küçük kıza, (yeni yeni yürümeyi öğrenmiş dilsiz bir yumurcak işte), "A gidi gidi!" dedi, "Senin adın ne bakıyorum?" Genç kadın biraz tedirgin oldu, adam soruyu tekrarladı, anne tedirginliği üzerinden atamadı, adam soruyu bir kez daha yineledi. Ay söndü, çocuk zırlamaya, anne küçük kızını tıptışlamaya başladı. Tam bu sırada Deniz oturduğu yerden ve kontrolsüz bir ses tonuyla, "Sana ne ki ilgileniyorsun gabak!" deyiverdi. Deniz bu tür gösterişleri sevmezdi sevmesine, hatta iğrenirdi ama, bu durumda onun yaptığı da bir tür gösteriş gibi olmuştu. En azından çevreden öyle algılanmıştı. İlk algılayan da yan bankta oturan delikanlı oldu, ayağa kalktı, Deniz'in karşısına dikildi ve "Ne dedin lan sen babama, lavuk?" dedi, Deniz'e sert sert bakıp. Deniz gayet sakin şöyle buyurdu:

“Ne yani, yanlış bir şey mi söyledik, adam kel değil mi?” Diğer çocuk daha bir şey demedi ve tokadı bastı Deniz’e. Hem öyle okkalı bir şamar patlattı ki kulağına, o günden itibaren tam bir hafta Deniz’in kulağındaki kırmızılık kaybolmadı. Alev alev yanıyor dediydi Deniz. Yamuk çenesiyle Yandal dahil, diğer oğlanlar da, hatta ben ve Side bile çıkan arbededen nasibimizi almıştık.

Ertesi sabah Deniz abimiz yüzündeki gülcükle ve sanki hiçbir şey olmamış gibi uyandığında, (sadece kulağı kıpkırmızıydı), kahvaltı masasında bizlere dönüp, “Ne yani, rahatlamadınız mı?” dedi. Sahiden dayak hepimizi rahatlatmıştı. Sabahattan akşama göl saatleri boyunca maruz kaldığımız ve Çin işkencesinden bin beter su işkencesini tamamen unutmuştuk akşam dayağı sayesinde. Ama o söylemeden hiçbirimiz böyle hissettiğimizi anlayamamıştık. İçindeki bir dolu arzu nesnesiyle birlikte dayak, şiddetin de bir iletişim biçimi olabileceğini kavratmış olmalıydı hepimize. Yani en azından ben kavramıştım. “Hem adama ne oluyor ki!” diye devam etti ardından, “İnsan yaşından değilse bile kolundaki karısından utanır. Karından utanmıyorsan oğlundan, oğlundan utanmıyorsan bizlerden, bizlerden de utanmıyorsan ayaşlardan utan be adam. Köy yerimi ulan burası. Kent, kent! Az biraz yabancılaşsana etrafına, kuşku ve kinle baksana. Götlek kime gösteriş yapıyorsa gece gece? Hem küçük kız konuşacak yaşta mı ki!” Hepsini doğrudan söylediklerinin, son dediği hariç. Ki zaten söyledikten sonra da pis pis gülmüştü. “Ben aslında ve sadece dilsiz tatlı kızın hislerine tercüman oldum.”

Tam tamına orijinal bir beyin işte yayınevimizin çok sıradan okurları, her şeyiyle orijinal, ne tamircinin kapısından bir kez olsun içeri girmişliği var, ne de kaportasında en ufak bir çizik. Her zaman sıfır kilometre, her an gıcır gıcır. Ama dalgın, pek dalgın hem de. Siz hiç aspirin yerine sakız içip, sonra da sakızınızı saatlerce aradınız mı? Aklınıza şaşarım öyleyse. Arz edeyim.

Deniz günlerden bir gün laboratuvarında saatlerce çalıştıktan sonra evine dönmeye karar verir. Çalışma da çalışma olsa bari,

teziyle falan ilgili olsa gam yemeyeceğim. Gerçi konu gene fareler ama, devletin faresini keyfince, sosyal ve ekonomik amaçları doğrultusunda ve kendi kendini tatmin için kullanıyor adam. Hatta farelerini. Devletin malı deniz ya, aynen o hikâye. Anladığım kadarıyla, tıpkı Seligman'ın köpekler üzerinde yaptığı deneyin bir benzerini bizim kahraman Deniz'imiz fareleri üzerinde yapmaya çalışıyor. Fakat fareler gördüğüm kadarıyla ve sırayla, kuyruklarından elektrik şokunu yer yemez, daha şoka bile giremeden kömürlük faresi oluveriyorlar. Artık voltu mu ayarlayamadı yoksa akım şiddetini mi orasını bilemem. Ama şehir cereyanını kullandığı kesindi. Saydım tamı tamına 23 fareyi bu yolla çarçur etti, sıra Küçük Co'ya geldiğinde ancak, işin içinde murdar bir koku sezmiş olacak ki, gidip aparatı kontrol etti. Çıt.

Bu arada, aklıma gelmişken, ben psikoloji okudum yayınevimizin depresif okurları. 1. Kitap boyunca, sanki her birimiz filozof olmak zorundaymış gibi felsefe öğrencisi olarak takdim edilmişiz. Oysa felsefe teorisi okuyan sadece Side ve Necmi idi. Yandal da sonradan felsefe teorisine gönül verdi. Bu karikatür adam başka bir üniversitenin plastik sanatlar bölümünden iki yılın sonunda soyutlama yeteneksizliği yüzünden atılınca, oturup düşünmüş ve düşüne düşüne, arada bir de kaşınarak felsefede karar kılmıştı. Ama felsefe teorisi okurken de, bir süre sonra dünyanın asıl ekonomi pratiğinin oyuncağı olduğunu söyleyip durduğuna ben bizzat şahidim. Hatta elimde belgesi var. Bir gün tuvalette çıış ederken... Her neyse. Ben ondan önce mezun olup okuldan ayrıldığım için bu çarkıfelekten inmek, kokladıktan sonra tabii, ona da nasip oldu mu, bundan haberim yok. Ama hayatının da tıpkı suratu gibi sebzeli, mantarlı bir domates-tarhana-yoğurt çorbası gibi olmaması için hiçbir neden göremiyorum. İmmmm!..

Deniz'deki bu fare takıntısını anlayana da aşk olsun ayrıca. Tamam tezini anladık da, gündelik hayatında ne diye ısrar ediyorsa farelerle oynamaya, gezip tozmaya. Adamın fareler dışında bir sosyal hayatı olur, fareler olmaksızın yapıp ettiği bir

meşguliyeti olur. Değil mi ama! Yazdıklarında da hep fareler var niyeyse? Bir gün ona, “Kafka çoktan yazdı ve aştı Deniz,” dediydim, hem de gayet kibarca, “yeraltında korkuyla bilinmeyen düşmanını bekleyen dev köstebeği yazdı ya!” Vay sen misin bunu diyen, tam bir hafta benimle konuşmadı. Oysa benim derdim azıcık gün ışığı görsün fakir, ya da birlikte görelim, birazcık gezip tozsun, belki birlikte gezerdik. Bu kadar işte, başka bir maksadım var idiye n’olayım.

Hatta bu yüzden, yani Deniz’i küstürdüm diye, topluluk bana ceza vermeye kalktı, disiplin kuruluna sevk etti. Neyse ki bu mevzu Deniz’in kısa bir süreliğine kurul başkanlığını üstlendiği zamana denk düşmüştü de öyle kurtardım yakayı. Tesadüf işte. Ama ne diller döktüm paçamı kurtarana kadar. Kariyerimi düşün Deniz dedim, geleceğim senin ellerinde dedim, maksadımı aştığımı biliyorum dedim, benim derdim sadece şuydu dedim, buydu dedim, daha neler neler dedim, ne diller döktüm olmadı. İnadının vidaları gevşemedi bir türlü. Baktım böyle olmayacak, bir yaladım, üstüne bir kere de verdim, gevşedi eşoğlusı. Eee! Bize az şey öğretmediler bünyede. “İçinde yaşayacağın uyumu keşfetmelisin. Diğerleriyle uyumsuzluktan kaçınmalısın.” Şu Doğu felsefesinin ne işlere yarayabileceğini yaşamadan öğrenemiyor insan. Advanced Deşifasyon [Hafriyat Deşifasyonu, ya da İleri Hafriyat] dersinin son çepirtiydi gerçi. Son mon, dahildi ya derse, dikkatle dinlenmeli ve özümsemeliydi o halde. Ben de dikkatle dinlemiş, ama özümsemişimi sanmıştım. Demek ki özümsemişim. İşte kanıtı. O gün anladım, fark etmeden özümsemişim, ya da özümsetmişler. Ayrıca mistisizm deyip burun kıvrırdı çoğu kimse. Çünkü içlerinde yaşayamıyor, derinliğine duyumsayamıyorlardı. Pratikte ve ha deyince kendilerini sınyabilecekleri fırsatlar da geçemeyince ellerine, ne yazık ki teori olarak kalmaya mahkûm oluyordu derslerde okutulan çoğu mistik şey. Hoş, yakaladığını bile anlamıyor ya, ya da bu altın fırsatları değerlendirmeye çekiniyor kişi oğlu. Dedim ya, her şeyden önce arzulu olmak gerek, istekli ve hazır olmak gerek. Bunun

şansla bir ilgisi yok, kişi şansını kendisi yaratır. Ben böyle düşünüyorum. Ama ben yaşadım ve öğrendim işte, içimdeki uyumu keşfettim de kurtuldum. Baktım gülümsüyorum bile, ağzımdan da derste belletilen o sözler dökülmüş farkında olmadan. Mırıldanmışım. Deniz'in de hoşuna gitmiş zahir, not alıyor. Hani ya, tam işimizi bitirdik, ağzından beraat ettiğimin sözünü aldım, birer sigara yakmış içiyoruz, yatakta söylemişim bu lafi. Tekrar söyledi. Artık hangi fareli öyküsünde kullanır bilemem. Her neyse.

Çocuk, fare yani [Küçük Co] yapmayacağım diye direniyor işte, basmayacak kafasının üzerindeki o düğmeye, ne üsteleyip, ne diye ısrar edip duruyorsa. Hem boyu yetiyor mu bakalım? Alıp kucığına sorsana hele bir, halini hatırını, ne diye hoplayıp durduğunu sorsana? Sarhoş değil ya çocuk. Zaten bizim Deniz hep ısrarcı bir adamdı, hâlâ öyle değildir umarım. Mektuplarından anlaşıldığı kadarıyla, sanki artık bu pis huyundan vazgeçmiş. Kibarlaşmış biraz. Umarım yanılmıyorumdur. Umarım koca burnu da sürtülmüştür de bir parça, içindeki kör inadı kırılmıştır. Aman neyse be! Bana ne ki şimdi bunlardan. Hem size ne? Sakız gibi uzuyor her mevzu. Ah, evet sakız!

“Siz hiç aspirin yerine sakız içip, sonra da sakızınızı saatlerce aradınız mı?” deyip, fakat hemen sonra sakızı bırakıp fareler mevzusuna hoptamıştım. Ama beyin çok orijinal ve beynin sorunları çok anlamlı olunca, siz de pusulanızı şaşırıyorsunuz ister istemez. Ama ben bu beynin, ruh ile gövdeyi birbirine ulayan bu asma köprünün halatlarındaki düğümlerin bir kısmını çözmeye muvaffak oldum yayınevimizin beyinsiz okurları. Sizin adınıza ben uğraştım işte. Deniz bir süre öylece oturup ve dalgın dalgın sabit bir noktaya, ya gözlerini kısarak ya da tek gözünü kapatıp bakar, ardından ve ansızın “sanırım bende gaz var” deyiverirse, bilin ki gene orijinal bir fikir yumurtlayacak. Aklını günlerce meşgul etmiş bir sorunsal çözüme ulaşacaktır. Hem de ve çok lazımmış gibi hemen, o an.

Tek gözle bakabilmenin benim komik bulduğum ama Deniz'in gözünde oldukça önemli bir anlamı var. Ona göre bu,

yani tek gözle bakabilmek pek zor bir şeymiş. Niye? Çünkü insanın iki gözü varmış. Bak sen! Bir göz diğer gözün baktığı şeyi görür ve sınırmış. Allah allah! Bütün problem de buradan kaynaklanırmış. Hani ya, insanın hep ve daima yanılacak olmasının nedeni iki gözü olmasıymış. Cık cık! Kendisini kastediyor zahir, herkesi kendisi sanıyor? Oysa tek gözle bakınca yanılma olasılığımız da yarıya inermiş. Bu hiç de azımsanmaması gereken bir indirgenmeymiş. Üstelik, tek açık gözle bakarken, yanılma payınız diğer kapalı gözünüzle sınanmamış olacağı için, belki de hiç yanılmamış olurmuşsunuz. Fotoğraf çekmek, böylece gözü eğitmek ve vizörden bakar gibi bakmayı öğrendikten sonra da fotoğraf çekmeyi bırakmak, o yüzden önemliymiş. Gerçek kadraj demek olan uyku halinin, düş halinin önkoşuluymuş bu. İmgelemeniz de ancak böyle bir kadrajlama becerisinin sonunda gerçekten size ait, sizin özgün imgelemeniz olabilirilmiş. Ya değilse, Oedipus kompleksi ile inim inim inler, sakat yollara başvurmak zorunda kalırmışsınız. Her neyse. Böyle saçma sapan bir şey işte...

Gün boyu laboratuvardaki başarısızlığından sonra evine gelir Deniz ve kopacakmış gibi uğuldayan başının ağrısını dindirmek için bir aspirin içer. Sonra oturur ve tam 1 saat boyunca, hem neden kafamın ağrısı geçmedi diye, hem de şu kapılar neden sanki geceleri gıcırdatmak zorunda diye, karşı duvardaki bir sivrisinek leşine dalmış bir halde ve sakızını cak cuk çiğneye çiğneye düşünür durur. Ne biçim bir düşünme ve alakalandırma tarzıysa! Kapıları gıcırdatan ibnenin geceleri ortaya çıkması ile, peynirin ve reçelin, hatta zeytinin ve balın tatlarının neden geceleri daha güzelleştiği, bu sakızın ne biçim sakız olduğu, soktuğumun faresinin o düğmeye neden basmamakta direndiği, başının ağrısının neden daha da azıyor olduğu ve karşı duvardaki sivrisinek leşinin neden baş aşağı durmuş olabileceği arasında organik bir bağ aramaya koyulur. Sonra, hepsinin aynı ibnenin işgüzarlığı olduğunda karar kılar (ama tabii ki belgesi, sağlam bir kanıtı yoktur elinde, sadece sezgisel bir kavrayıştır bu ve sonu hüsrana olacaktır) ve bu kördüğüm olmuş

sorunsalını çözümleneceğine inandığı iki pratik yöntemin öncelikle ilk keşfettiği en pratik olanını uygulamaya koyar.

Evet, mademki kapılar geceleri gıcırıyor, mademki bal bal gibi kokmaya geceleri başlıyor, kafası geceleri zonkluyor, sivri-sinekler baş aşağı geceleri ölüyor ve fareler iş vaktinde gece-den kalma (kömürlük faresi) oluyor, öyleyse, tüm bu sorunların en pratik ve garantili çözümü gecelerle gündüzlerin yerlerini değiştirmek olacaktır. Tam 2 saat boyunca bu dahiyane fikrini projelendirmeye uğraşır Deniz. Eğer ki olabilseydi, her tarakta bezi olan bir profesör olacağı daha o günlerden belliydi sevgili arkadaşımın. Ama mucizevi + göz kamaştırıcı + göz yaşartıcı o 2 saat boyunca inşa etmeye çalıştığı her denklemin =’in [eşittirin] sağ tarafında kalan kısımları sol taraftaki verileri eşitlememek durumunda kalacak, denklemler teker teker çözümsüzlüğe kavuşurken, Deniz de zengin olmak, ünlü olmak gibi hiç sebepsiz denklemleriyle birlikte hiç sebepsiz kapıldığı, denklemleriyle birlikte hop oturup hop kalkan sapkın hayalleri eşliğinde ve üstüne üstlük gökyüzünde ve gene hiç sebepsiz patlak veren fırtınanın şimşekleri huzurunda hakkın rahmetine kavuşacaktır. Şaka, şaka! Olur mu öyle şey, daha ikinci ama daha az pratik yolu denemedi ki çocuk. Hani işte denediymi de ben anlatmadım sizlere. Daha az heyecanlı olsa da, o da büyük bir keşif.

Evet, o 2 saatin sonunda ölmedi ölmesine ama telef oldu diyebilirim. Oysa benim gibi o da Advanced Deşifransyon [neyse siktir edelim] derslerini izleme şansına erişebilseydi (ki sadece kendi salaklığıdır bu, tekrar söylemekte yarar görüyorum), o derslerde bize öğretilenler ışığında hiç başlamayabilirdi ilk dahiyane fikrini projelendirmeye. Hatta, eğer söylenenleri bir biçimde ve o kıyamet gününden önce pratik olarak sınama şansı bulmuş olsaydı (şansını yaratabilseydi), kesinlikle girişmezdi, kapılmazdı çözümsüz denklemlerin ters trigonometrik girdabına. (Benim matematiğim pek iyi değildi lisede, ama anatomim pek iyiydi, bunu da itiraf etmekten hiç gocunmuyorum. Hem neden gocunayım ki, insanın kendisini bilmesi

bir erdem değil de nedir, yayınevimizin ahlaklı okurları?) Ya da, ikinci ama daha az heyecan verici fakat daha garantili çözümlünü, çok değil, sadece bir sıra öne alır, çözümsüz sandığı sorunsalının nasıl hemen çözümlüverdiğini görür ve harap olmaktan kurtarabilirdi kendisini. Ama yapmadı, çünkü... Evet? E hadi ama, o kadar boşu boşuna mı tekrar ettim deminden beri? Üzdünüz şimdi beni, yayınevimizin oysa çok pratik, bir kitabı azcık başından, az ortasından, eh bir miktar da sonundan okuyan çok tembel okurları. Bir daha söyleyeyim bari. Çünkü Deniz Advanced Deşifrazyon [daha önce siktir etmişik] dersine hiç giremedi. Eğer ki girebilseydi, o derste şu gerçeği öğrenebilecek ve kulağına küpe diye takabilecekti. “Kâğıt harcayın insan harcayacağınıza, beyin yemeyin mideniz kaldırmıyorsa.” Pes doğrusu! Bu kadar mı güzel ifade edilebilir, bu kadar mı yaşanmışlık kokar bir tümce. Az ve öz, ama hakikatle dopdolul. En sevdiğim aforizma. Gerçek nasihat işte böyle verilmeli verilecekse.

Deniz o 2 saat boyunca hem kâğıtlarını harcadı, hem beynini yedi, hem de, kusmadı ama kafasını kopartıp atacak kıvama geldi. Durdu ve şu veciz sözü eyledi. “Vazgeçtim.” Bu bile bir gelişmeydi. Başkası olsa vazgeçmez, gece-gündüz hayallerinde direnir ve pisi pisine ölümler giderdi. Az önceki o pek ironik şakayı da bu yüzden yapmıştım yayınevimizin siz alegorik okurları. Bir çeşit önvarsayım işte. Anlayın...

Vazgeçtikten sonra da durmadı Deniz. Ama iyi ki de durmadı, çünkü durulabilmesi için durmaması, devam etmesi gerekiyordu. Ardından gelen 1 ½ saat boyunca da sakızını aradı. Sakızını aspirin sanıp içtiğini anımsar anımsamaz da, hemen ikinci planını devreye soktu. Bir an için (elini midesinin üstüne koyup ihladığında) son sakızı uğruna midesini deşerek sakızını çıkarıp çiğnemek gibi daha arzu sapkını bir sevdaya kapılacağını sanıp boşuna korktum ben de, ama o henüz çiğnemedi yuttuğu sakızının son sakızı olduğunu anımsamamıştı. Önce gidip bir güzel tükürdü, başının değil ama çiğnediği aspirin ile başından sıçrayıp dişine vuran ağrının geçtiğini ayımsadı. Peki ama başı

neden ağrıyordu? Bulamadı. Vazgeçti. Peki ama, aspirin dış ağrısı gibi tali bir organın tali ağrısını dindirmişti de ne diye kafasının ağrısına az gelmişti? Yanıtı sorunun içinde zaten verdiğini anımsayıp kendisiyle ve kafasının içindeki kocaman bey-niyle gururlandı. Hem daha yutmamıştı ki, yuttuğu sadece sakızıydı! Keşke biraz müskiratı olsaydı. Bu yapay müsekkinler onun buhranına göre değillerdi. Ve çok değil, tükürdükten hemen sonra masasının başına çöktü ve 15 dakika içinde tüm sorunlarını kâğıt üzerinde çözümleyip, yukarıdaki aynalı bir yerden indi dediği ilahi çözümü götürüp kapısına astı. İlahi Deniz çocuk!

DENİZ'İN 10 EMRİ

1. İbne kapıların menteşelerini dün geceden artan gül kokulu vazelin ile, fakat yarın sabah iyice vazelinle!

2. Sabahları akşam yemeği ye, geceleri ise sabah kahvaltısı yap!

3. Laboratuvardaki tüm fareleri her deneyden önce alkol muayenesine tabi tut. Yeni alınacak olanları da tut ki alışsın kavatlar; bu konuda hiçbir fareye taviz verme, Küçük Co'ya bile. Hatta en çok o ayyaş kolla. Ha? Düzeneğin adaptörünün açma kapama düğmesini de deneylerden önce vaktinde kontrol etsen iyi olur!

4. Sivrilere baş aşağı pozisyonda saldırma; düşünüyor mah-lukat. Bekle ki doğrulsunlar ve dik vaziyet alsınlar. Göreceksin ki sabah olmuş!

5. Bir daha İngiliz aspirinleri ile beyaz draje sakızları aynı shepanın üzerinde yan yana koyma!

6. Bir daha asla elindeki aspirin mi yoksa sakız mı olduğunu kontrol etmeden, karşı duvardaki sinek leşinin hangi pozisyonda ne halt ettiğine tek gözle bakarak düşünme. Aynı anda da aklından ve gözlerini kısarak, 'sanırım bende gaz var' diye geçirme!

7. Bundan böyle draje şeklindeki küçük beyaz aspirin sakız-lardan alma. Karışıyor. Alacaksan git adam gibi Tipi Tipi al, ya

da Mabel marka sakızlardan al. Hem ambalajında Arap kızı resmi var; mis gibi de değişik değişik kokuyorlar. Göreceksin ki Arapları senin bile karıştırman mümkün olamayacak beyaz İngiliz kızlarıyla!

8. Tipi Tip ve Mabel sakızı bulamadığın zamanlar olursa şayet, bu kez de İngiliz kızlarından [aspirinlerinden] alma. İyisi mi sen her iki durumda da İngiliz aspirini alma. Yerli aspirin neyine yetmiyor sefil!

9. Bu emirlere harfiyen uy, yoksa çarpılırsın; uymayanları uyar, yoksa çarpılacaklarını söyle o fanilere. Her gün sabah ve akşam olmak üzere ve tok karnına ve yüksek sesle, en az 2 öğün bu emirleri evinde oku. Yolda sokakta çarşıda, okulda meyhanede kerhanede, durmadan ve içinden tekrar et. Varsın seni deli sansınlar. Seni mecburen deli sanacakları için, bu konuyla ilgili olarak yazdığım ve az sonra indireceğim 10. emri her fırsatta asıl delilerin yüzlerine karşı haykır!

10. “Yarısını sev çükünün / Haletiruhiyenin / Çanın ezanın pis şarkıların / Unutma sakın / Her vazelin her gıcirtının devası değil!”

İlk içinden tekrarı hemen o gece yaptı Deniz. Sonra canı gene sakız çekti. Fakat draje sakız kutusu boştu. Büyük bir hayal kırıklığı ile yuttuğu sakızının son sakızı olduğunu nihayet anladı. Aslında anımsadı. Çünkü aspirin sanarak yuttuğu sakızın üstüne içtiği iki yudum suyla birlikte, içinden ‘yarın unutmadan aspirin almalı’ diye geçirmişti. Şimdi içinden geçense ne kadar salak olduğu. Hemen giyindi, saat çoktan gece yarısını geçmişti oysa. Evden çıkarken aklına sadece, ‘sakız almak için evden çıkıyor’ levhası saplıydı. Ama hemen unuttu. Çünkü evde olmasına rağmen 10 Emri aç karnına, üstelik içinden tekrar etmişti. Hi, hi! Deniz hep ve her şeye açtı zaten. Bir de, söylemiş miydim, salaktı. Her neyse.

Bu özensizliği yüzünden önce berberin önüne geldi. Düşünebiliyor musunuz? Bir berber dükkânının! Adamım deyip durduğu romancı gibi hem yakışıklı hem de güür saçlı olsa bari! Keldi

Deniz, ama kelliği bile hatırına gelemedi. Laf aramızda, bir meczup çirkinliğindeydi. (Umarım yaşlandıkça daha da çirkinleşmemiştir.) Düşündü, düşündü, ama nafile, berberin önünde ne aradığını anımsayamadı. Zaten berber de kapalıydı. Bari gelmişken cama tek gözümü ve mecburen koca burnumu yan yaslayıp Kanarya Kadri'yle iki kelam laflayım dedi, ama Kanarya Kadri o saatte uyuyordu. Ardından plakçının önünde oyalandı bir süre, sonra da çiçekçinin, nihayet olmayan aklına hükmedemeyen bacakları Deniz'i sürüye sürüye bakkalın önüne kadar getirdi. Bakkalın kapısının üstünde asılı olan ve televizyondan izlerken de "sakızdan çok ayran sattırır bu reklam filmi" dediği sakız reklamı filminin afiş posterini görünce, evden sakız almak için çıktığını yeniden anımsadı. Fakat bakkal kapalıydı. Zaten canım ayran da çekmemişti diye düşünerek evine döndü.

Kapıdan girerken canı yeniden sakız çekti. Tek seçeneği son sakızını bulup bu kez çiğnemektir. Son sakızı neredeydi peki? O kadar da salak değil canım! Midesinde elbette. Oturup bir leğenin içine bir güzel kustu. Midesinden çıkanları görseniz, bir insana değil de sanki iri katil ve faşist bir kurbağaya ait sanırsınız! Ama bunları tek tek sayıp dökmeyi benim midem kaldırmayacak yayınevimizin midesiz okurları. Lâkin Deniz midesinden çıkanları organik yapılarına göre sınıflandırıp bir gazete kâğıdının üstünde boyutsal ve işlevsel olarak tasnif etti ve bu akademik alışkanlığı sayesinde, çok kısa bir süre sonra son draje sakızına kavuştu. Henüz kaplaması bile bozulmamıştı, sadece biraz yumuşamış diye hımladı. Midesinde izinsiz emen de kimdi sakızını? Gazete kâğıdının üzerine dizdiklerine şöyle bir göz attı, ama sakıza kendi kadar düşkün ne bir hayvana ne de bir makine parçasına rastladı. Vazgeçti ve sakızını ağzına atıp çiğnedi. Mutluydu. Tüm yorgunluğu bu asude ânın içinde kaybolup gitti ve uzandığı yerde uykuya daldı Deniz. Rüyasında sayıklamaya başladı. Bu bir çocukluk şarkısıydı benim nazarımda, yani Deniz'in çocukluğunun bir şarkısı olmalıydı. Daha önce söylediğini hiç duymamıştım çünkü, ilk kez o an duydum. Deniz ise hem şarkısını mırıldanıyor, hem sakızını çiğniyor,

hem de uyuyordu. Fena halde mutluydu. Suratındaki gevşek gülücük bunun ispatıydı. Şarkının sözlerini de kaydettim tabii ki. Bir dakika lütfen. Tamam işte hazır. Dinleyin. “Abdurrahman efendi efendi, sıçamadan geberdi, allah rahmet eylesin eylesin götü sakız çiğnesin.” Şarkının devamı var mıydı yoksa hepsi bundan mı ibaretti bilmiyorum, lâkin Deniz sadece bu nakaratı söyleyerek sabahı etti. Gözlerini açtığı an ağzındaki sırlısklam şarkı tam gö hecesinde kesildi.

Bu kısa hikâye-i polemikadan benim payıma düşense gururdu sadece, evet gurur. Kimilerinin acı gurur dediği, ama benim taze gurur olarak adlandırmayı tercih ettiğim gurur. Niyeye diyeceksiniz. Arz edeyim. Çünkü, Deniz’in midesini deşmek yerine kusmayı tercih etmesiyle, Advanced Deşifrazyon dersinde bize okutulanların tümü tek tek ve sırayla ispatlanmış, gerçek hayattaki karşılıklarını, hem de bir gece gibi olağanüstü kısa bir zaman zarfında bulmuşlardı. “Kâğıt harcayın insan harcayacağınıza, beyin yemeyin mideniz kaldırmıyorsa.”

Ama bal yiyebilirsiniz, bal yiye yiye ballanabilirsiniz bile, zaten Bay Deniz de bal yemekten böylesine ballandı yayınevimizin ballı okurları. Sen roman boyunca ona buna bal atacağına otur da kendi ballı çeviri işinin hesabını ver önce. Ama düşünmez ki, sorsan çoktan unutmuştur, hatta sorsan, sanki çoktan unutmuş gibi bir eliyle kel kafasını kaşır, diğeriyle de oyununu oynar. Numarasını saniyesinde yapar, böyle numaraların envai çeşidi hazırdir cebinde çünkü, bu tür anımsatmalar için de ballıdır, yani aşıldır diyecektim.

Mevzu şu ki, Deniz abimiz asistanlık maaşı yanında (ki nasıl haksız bir kazanç bilseniz), ikinci bir iş olarak da yayınevleri için İngilizce’den kitap çevirileri yapardı zaman zaman. Laf aramızda tek bildiği yabancı dil de İngilizce’dir. Artık İngilizce’yi ördekler bile biliyor, hem yazıp hem konuşuyor. Her neyse, belki görmeyeli öğrenmiştir bir başka yabancı lisan. Konumuz bu ve bunu izleyen paragraf boyunca Deniz’in İngilizce ballı diline bir parmak çam iğnesi balı batırmak olduğu için, tek kelime, hatta tek bir hece ve hatta soru işaretinin Katalanca’sını bile

bilmediği halde aldığı Katalanca şiir kitabı çevirisinden söz etmeyeceğim. Zaten o kitabı Katalan bir kıza çevirttiğini bir ben biliyorum bir de o kız. Deniz bilmez bildiğiniz gibi, bilir de bilmezden gelir. Rastladığımızda o değilden bir sorun göreceksiniz, bana hak vereceksiniz. Hem kıza da beş kuruş koklatmadı. Artık karşılığında ne koklattı bilinmez. Hani işte bilinir de böyle boklu püsürlü işlerin karşılığının ne olduğu, biz efendilik edelim ve bilmeyormuş gibi yapalım.

Ne diyordum? Ah, evet. O gün hep birlikte okuldan şehre inmiştik, o ve biz, yani Deniz abimiz ve biz topluluğun gerçek ve saygın kurul üyeleri. Önce yayınevine uğradık, bize siz kapının önünde bekleyin ben hemen geliyorum dedi ve sanki sözünün eriymiş gibi de hemencecik geldi. Çeviri kitabın fotokopisiyle birlikte geldi, çantasına sığmadığından naylon bir torbaya koymuştu. Sonra hep birlikte kelebekli birahaneye gidip oturduk, konuştuk, paslaştık, planlaştık ve bira içtik elbette. Bu arada çevireceği İngilizce kitaptan da söz ettik. “Erkeklerin Kadınlar Hakkında Bildiği Her Şey” mi, yoksa bilmediği şeyler mi, veyahut kadınların aynı konudaki hassasiyetleri mi, acele verilmiş ya da hiç alınmamış kararları mı, kararsızlıkları ya da beceriksizlikleri mi? Her neyse ne, kitabın adı böyle tuhaf bir şey işte. Ama mevzu hayli yoruma açık olduğundan ve deneyimlere göre çeşitlilik gösterdiğinden, bu sefil kitap da tam 300 sayfa. Deniz Efendi’nin de toplam üç ayı var çeviriyi bitirip yayınevine teslim etmek için. Neyse, kısa keseyim bari, bu konuya ayıracak 300 sayfamız yok sonuçta. Sonuçta olan şu ki, Deniz o gün birahane, içinde çevireceği kitabın fotokopilerinin olduğu poşeti unutup da tam üç ay sonra unuttuğunu anımsayıp alelacele birahaneye koştuğunda, poşeti unuttuğu aynı masanın üzerinde bulmasın mı! Hem de dolu olarak yayınevimizin ağzı açık okurları, hem de Türkçe çevirisi yapılmış bitmiş olarak! Daha ne diyeyim, onun salaklığına nispet unutkanlığını, unutkanlığına karışık yavaş şansını daha nasıl, nasıl güzel anlatayım?

Nerde kalmıştım? Ya ne diyordum? Yersiz tavizlerden, Deniz’in anlaşılma kaygısından bahsediyordum da daldım gittim,

kanatlanıp uçtum. Değil elbette, kasten yaptım, demiştim ya, sıraya koydum. O halde, devam edeyim izninizle.

Oysa ve illaki anlaşılacak istiyorsanız, bazen de söz yerine resimler kullanmanız gerekebilir. İnsanların ve hatta hayvanların dünyasında hatasız ve şifresiz bir iletişim sağlayan resimler, evrensel duyarlılığın resimleri. O gün gölün ortasına dikilmiş tabela mesela. Yanılmanız söz konusu olabilir mi, o tabelanın resmettiği insan etkinliği konusunda? Neyin yasaklandığı apaçık ortada. E siz de söylediği şeyi söylenen yerde yapmayın. Ne olur sanki! Yer mi yok allah aşkına. Her neyse, bu mevzu da Deniz'in 2. Kitap için ayırmış olduğunu düşündüğüm göl mecmuasıyla [macerasıyla] ilgili ne yazık ki. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok bu hususta.

Bir de şu var tabii. Bu konu da önem arz ediyor benim için ve asla dokunmadan geçilmemeli. Hani ya polisiye yazamayacaksan ne bulaşıyorsun, öyle değil mi? Haddini bil, kıçını kır otur yerine. Metni okuyunca merak ettim araştırdım ben de, yayınevimizin araştırmacı-okuyucu okurları. Öyle ya, rahat koltuğuna gömülmüş ve dünyanın en risksiz işine, okumaya dalmış bir editör değiliz en nihayetinde, tamam kentli olduğumuz, üstüne üstlük iyi eğitim görmüşlüğümüz doğru elbet, hiç açlık sanrısı çekmemişliğimiz de doğru, ayrıca doğru yanlarımızla gurur duyuyoruz, fakat biz de zamanında ne badireler atlattık, kimse bunlardan sual etmez, arkadaş bildiklerimiz de yüzlerce sayfanın arasına iki satır sıkıştırırım demez. Hani ya konu kendim olmasa [olsa demesi gerekmez mi?] söz edeceğim bir bir, ama mevzuu ballandırmayayım isterseniz kendi hayat meselelerimle.

Yani diyeceğim o ki, metnin güvenilirliğinden oldukça kuşkuluyum ben. Nasıl olmayayım hem. İlk basamağına tırmanamasa da, Bay Deniz gibi merdivenin ta dibine gelebilmiş, üstelik tırmananlar düşmesin diye fasulye sarmaşığa kendi adaleli kollarıyla, geniş omuzları ve dar kalçasıyla arkadan destek vermiş, hani ya az çok bilimsellik çorbasını, hem de kazanın içine eğilip koklamış birisinden de, yayınevi ve hatta tüm milletçe asgari bir güvenilirlik beklemeyelim mi? Bu kadarına hakkımız olmasın mı?

Ne diyordum ben? Ha evet, inip arşive araştırdım diyordum, sizler için elbette, ne yalan söyleyeyim kuşkulanmıştım. Hani ya polisiye konusu bağlamında önem arz eden husus, Bay Deniz'in yalan yanlış hissiyatları yayınevimizin hisli kedi sever okurları. Şöyle ki: Bay Deniz, kimi öyküleri sanki gözetleniyormuş hissiyle dopdolmuş yazmaya çalışmış. Sanki bir üçüncü şahıs ağzıyla. Ama tabii becerememiş. Hakkını verememiş polisiye tarzın. Bu arada polisiye nasıl yazılırmış, dedektifçilik nasıl oynanırmış, kısa bir örnek bölüm olarak gösterdim kendilerine ve tabii ki sizlere ve sizler için yayınevimizin kül yutmaz okurları. Önsözün, hani ya ek önsözün en sonunu oluşturuyor, yani oluşturacak bu bölüm. Her neyse, bu ek bilgilendirmeyi de yaptıktan sonra asıl konumuza dönelim derseniz. Bu uyduruk kaydırık tarzın kitabın içinde en yoğun olduğu öykü, romanın 6. bölümünü oluşturan “*Cathay* ile Konuşma” isimli hikâye. O zatı muhteremi yoğun bir kuşku bulutunun içinden konuşturduğunu sansa da beyimiz, nasibine öykü okumak düşmüş kurt okurlarımız kolaylıkla anlayacaktır bu üçüncü şahsın bulanık çizilmiş kimliğini. Be adam, madem emin değilsin, madem yalnızca bir hissikablelvuku ile yazıyorsun, o zaman ne diye kişileri rencide edip kurumları zan altında bırakıyorsun? Ha? Sisi seven kurt musun, bulanık suda balık avlayan ördekbalığı mısın? Ben sana söyleyeyim o vakit de utan.

Güya o şiirleri ertesi sabah Necmi'lerde ilk bizlere okumuş. Yok ya! Sabah okuduğun doğru da, aynı kış sabahının daha erken bir vakti, kargalar bile bokunu yemezden evvel gidip buz tutmuş gölün üstünde kurda kuşa, balığa ördeğe, domuza hindiye okumadın mı, hem de avazının yettiği sesle? Yalancı! Sanki gölün dibinden sesini duyarlarmış gibi! Hah! Sonra da onlar seni hak etmediğin tarzda ve şiddetle alkışlamadılar mı? Sen de reveransın sınırlarını tüm kaygan varlığıyla zorladıktan sonra doğrulup, “İşte göl orkestrası! İşte göl orkestrası!” diye yalakalanmadın mı hayvanlara? Hayvan herif!

Kedi dedim de aklıma geldi, hani ya 2 paragraftır aklımda tutuyorum. Unutmadan şöylesem iyi olacak. Ayrıca ve elime

geçmiş bulunan bu pek sürpriz fırsatla birlikte, bunu tüm Solanj'lara karşı borç telakki ediyorum. Bizim Deniz'in kedilere olan temayülünü bilmeyen yoktur zaten. Aynı eğilim Side'de de vardır, lâkin onunki tam ve gerçek bir hayvan sevgisi olarak ve pek sıradan güzergâhında ve gönüllü insan duyarlığında seyrederek, Deniz'in gibi sadist duyguların tatmini amaçlı değildir. Zaten akli başında her Türk genci kedilerle balıkların, kedilerle farelerin arkadaşlığındaki çıkar ilişkisini gayet iyi bilir. Kediler sadece kuşların abileridir, sadece kuşların. Ve de sadece bu romana özgü bir biçimde, kedilerin herkesçe bilinen özgür iradeleri yalnızca kurt ruhlı canavar sahiplerinden ve de bizzat kurt kanlı köpeklerden etkilenip sulanabilir. Ya da, tam tersi de olasıdır. Hani ya kimi köpekler de bazen psikopat kedilerden etkilenip, dahası onlara öykünüp, kendi namuslu huylarından vazgeçebilir ve en uysal hallerinden hiç umulmadık tasarruflarda bulunabilirler. Bir hayli değişirler yayınevimizin yapay okurları. Şimdi de hem Solanj'lara hem de Kuzum'a sırayla ve tek tek dokunalım dilerseniz.

Bu arada, benim belgelere dayanarak söylediklerimden sonra ve bu çifte garantili malumatlarımın parlak ışığı altında, Deniz'in daha ilk öyküden romanın son öyküsüne varıncaya kadar bir türlü dilinden düşürmediği, ama bir türlü anımsamak da istemediği o pek uyduruk 'beyaz düşleri'nin, aslında ve nasıl da sisli havalarda gerçekleştirdiği, oysa çok gizli sandığı ama çok kanlı olan eylemlerle alakadar olduğunu ve bunlardan ötürü kapıldığı yersiz sendromlarla yakın ilgisini, ve bilinçaltında örtük de olsa hâlâ yaşıyor olduğu tüm bu vicdansızlıkların nasıl da ve gene kendi olmayan bilinci altında girişeceği kenar hesaplaşmalarda sırtüstü yattığını kavrayabileceksiniz. Yoksa, Deniz'in beyaz algısında meydana gelen geçici zafiyetin, onun ima ettiği gibi beyaz düşleriyle ve bu düşlerin derinine nüfuz etmiş olan ve adına 'yazgı' dediği tanrısal hesaplarla uzaktan yakından ve hiçbir ilgisinin olmadığı, burada, bu yüce önsözde keyifle okunup anlaşılacağı gibi açıkça deşifre edilmiş, ya da edilecektir, ya da edilmiş olacaktır. [İlave önsözleri kastediyor olabilir.]

Bir türlü beyazlaşmayan koduğumun bozuk rakısı, sonra sisli bir havada uçmaya çalışırken üzerinden kamyon geçmesi kaçınılmaz inci dişli beyaz bir güvercin, beyaz kediler sülalesi, bembeyaz sisler, bembeyaz sisle kaplanmış ve beyaz beyaz korkutan parlak beyazlıktaki beyaz düşleri, bu düşlerin altında tir tir titreyen, inim inim inleyen has beyazından ve yaza yaza bitiremediği bembeyaz bir evren...

Şu bilincin bembeyaz akıntısına bir bakınız saydam okurlarım. Bilinç dediğiniz böyle akar işte. Vehme kapılmadan bakasınız, şaşırıp opak olasınız. Ama sizin de düşünürken hedef tahtanızın kıcı görülmemiş bir beyazlıkta olsa idi, sizin de bilinciniz benimki gibi engelsiz akabilirdi. Hedef tahtası dedim de, engelsiz dedim de aklıma geldi. Bay Deniz'in kapkarlı buz beyazından bile bembeyaz havalarda yapmaktan ziyadesiyle zevk aldığı iki minik ve dünyevi alışkanlığı aktı aklıma şimdi de. İzinizle.

Bizim Deniz bembeyaz ve lapa lapa beyazlıkta sakın yağın kargısız kaygısız tutmuş karın üzerine ayaklarıyla basmaya kıyamadığı için o çok sevdiği hiç basılmamış beyaz bakir karların üzerine atırabilmek sonra da sarı sarı oyulmuş beyaz karların içinden ılık ılık tüten kendi sidiğinin üstüne başka bir sokak köpeğinin giderdiği hâceti ve de nasıl hacet giderdiğini görebilmek için elleriyle çıplak hem de hem de eldivensiz amuda kalkmış vaziyette giderek aynı vaziyette işemeyi pek severdi.

Gene böyle karı yoğun havaların fakat bu kez çizmelerle botlarla sulandırıldığı sefil sabahlarında kar beyazı pardösüsünün içine beyaz donunu ve beyaz iç donunu giymeden pardösülü ama donsuz bir akademisyen adayı olarak uyanır aynı vaziyette ve kar beyazı pardösülü fakat donsuz sıradan görünmez bir adam olarak sokağa çıkar ve tıka basa beyaz süt emmiş insan oğulları ve aynı beyazlıktaki fakat fahrenheit cinsinden ölçülünce sadece sıcaklık derecesi değişen aynı sütü gagalamış insan kızlarıyla dolu kirli kırmızı belediye otobüslerine kar beyazı pardösülü şeffaf fakat donsuz bir fortçu olarak binmeyi...

Sanırım artık Solanj ve Kuzum meselesinin deşifreyonuna geçebiliriz. (Ama bir dakika! Bilinç akıntımın sünekliliği bir

yana, böyle tek tümcelik kıp kısa paragraflar da yazabiliyorum gördüğünüz gibi.)

Evet, Deniz abimizin ilk kedisinin adı Sör Benjamin Taşak Solanj idi. İsme bakın asil vulvalı [asil olacak?] okuyucularım, bir kedi için seçtiği şu ismin asaletine bakın! Bir kere bu mey-menetsiz isimden kedinin cinsiyetini anlayan var mı? Yok elbette. Kedinin bile kendi cinsiyetinden haberi yoktu ki? Benim adım Taşak olsaydı mesela böyle olabilir miydim hiç, olabilseydim bile kim bilir ne çok geç kalırdım! Kadınlığımı doyasıya ve özgürce yaşayamadan türler üstü tüysüz cillop bir yaratık haline nasıl gelirdim, sorarım size? Üzerine inşa edeceğiniz bilinçse hele, oturacağı temelin çok daha sağlıklı ve sağlam olması gerekmez mi? Sonsuzca esneyebilmek için ilk evvela toleranslarınızın birden fazla kere daralması, hatta dapdar olması gerekir. Her neyse.

Ben de mahallelinin arabının altında inim inim inlerken gördüğümde ancak anlayabilmişim bu Solanj'ın bir dişi kedi olduğunu. Ama o vakit iş işten geçmiş, Solanj çoktan malın teki bir kedi olmuştu. Zaten Deniz abimizin ruhunun en yüksek tabakasında yüzer gezer durumda olan sadist duyguların açığa çıkmasına yol açan olay da bir iğfal meselesiydi. Küçük Benjamin Taşak Solanj, küçükken ve tüm bir bahar ve yaz mevsimi boyunca mahallelinin ve o azman arabın istilalarından, çoğu zaman Deniz'in yardımıyla ve bazen de kendi kedi çevikliği ile ve gayet sınırlı sorumlu ve hiç özgür olmayan, çünkü kullanmadığı, kullanmasına izin verilmeyen pembe iradesi ile paçayı güç bela kurtarmasına karşın, topu topu bir kış mevsimi içerisinde serpilip ergenliğe erişecek ve o uzun kış ayları boyunca yanından ayrılmadığı sobanın başında daldığı uzun ve ılık düşüncelerden, iç hesaplaşmalardan, sara nöbetlerinden yeterince olgunlaşmış bir kedi olarak, ani ve kesin bir kararla kalkacak ya da uyanacaktır. (Hangi fiil size uyarsa artık.)

Solanj için artık dün yoktur, geçmiş içinde barındırdığı tüm kadınca yanlılarıyla birlikte geçmişte kalmıştır. Şimdi bugünü düşünmeli ve kendi cinsel hayatını ilgilendiren kararları bizzat

kendisi vermelidir ya da almalıdır. Yıllarca salak sahibi yüzünden organı olmayan kadın imajını benimsemiştir yok yere. Hem içgüdülerinden hem de kadın kimliğinden zorla ve mümkün mertebe uzak durmaya çalışmıştır. Çünkü bunu bir erdem sanmıştır. Çünkü küçükken ona öyle belletilmiştir. Oysa şimdi, asosyal, acinsel, apolitik ve azavallı bir tavırdır bu. Yıllarca manipülatör ile ve elle tatmin ile yetinmiş, onu da sahibinin korkusu yüzünden gizlice ve PTT'nin yardımlarıyla gerçekleştirebilmiş ve gerçek duyguları manipüle edilmiştir. Ziyan olmuştur hayatı. Evet, tam da böyle hissediyor ve düşünüyordur, 'taviz vermeye bir son!' diyen bir iç sesle uyanır. O salak sahibinin masalları olmamış olsaydı eğer ve kendisi de ağzı açık ayran kedisi gibi bu saptırıcı öyküleri gerçek sanmamış olsaydı, geçen bahar arabının küçük pembe organını abartmamış, yersiz korkulara, dehşetengiz duygulara kapılmamış olacak ve şimdi ruhunu bunaltan bu iç hesaplaşmalara hiç lüzum kalmayacaktı. Ve acı gerçek uzakta değil, hâlâ durduğu yerde, bacaklarının arasındadır. Ama artık erkek seçecek yaşta değildir ne yazık ki, bu lüks yaşantı tarzı onun için bir gençlik anısından farksızdır. Memleketimizde çok yaygın yaşanan bu yanlışla maalesef o da düşmüş ve ne çok vakit kaybetmiştir.

İşte bu sarsıcı ve keder dolu, ama tam da bu yüzden gelişkin düşüncelerle kalkar sobanın başından. Fakat acıtan organı kadar acıtan aklının bu derece aydınlanmasında, yıllardır çiğnenen onuru kadar, bir gecede ve uykusunda hatmettiği kitabın da özel bir yeri ve payı vardır, yayınevimizin paylaşmayı sevenleri seven okurları. Bendenizin payı da unutulmamalıdır. Zira, bahsettiğim kitap, son ziyaretimde Deniz abimizin evinde unuttuğum ders kitaplarımdan biri, Freud abimizin yazmış olduğu ve Jung abimizin üzerine katı katkı yaptığı bir kitaptır. Yoksa Descartes'ın hayatına değinen bir kitap değil. Öyle olsaydı zaten katkı benim değil Side'nin olurdu. Oysa sobadan sonra en büyük katkı payı bana, benden sonra ise Freud ile Jung abilerime aittir. Side'nin bu aydınlanmış meselesinde en küçük bir payı dahi söz konusu değildir.

Umarım kara arabım beni unutmamıştır diye pek hisli ve sesli düşünür kederli kalbi ve sarkık organıyla. O malum kara ayın 13. gününün serin ve gene pek sisli bir sabahıdır. Deniz ve Side oh ne güzel sarmaş dolaş uyuyorlardır henüz. Çaktırmadan ve bir yolunu bulup pencerenin önünde yıllardır bekleyen arabının, zamanının altında buluverir, ya da altına atıverir kendini. Fedakâr erkeği vefakâr da çıkmıştır işte. Mutludur, hırslıdır ve tüm gecikmişliği yüzünden de hızlı olacaktır elbet. Pek de çok sesli. Oysa daha beşinci postada uyanan salak sahibi, pek tabii bu manidar nümayişin pek postmodern olan anlamsızlığı karşısında şoke olacaktır. Öyle ya, tüm emekleri boşa gitmiştir. Kulağına kadar ulaşan, hatta bir kulağından girip kolaylıkla öteki kulağından çıkan bu malum seslerin anlamı da malumunuzdur. Küçük Solanj'ının, o dehşetengiz âna kadar mahallede ve her hanede belalısı olarak bilinen azman arabın altına hem de gidip kuzu kuzu ve kendi özgür kedi iradesi ile yatması, Deniz kardeşimizi en yumuşak yeri olan karnından bıçaklamıştır. Zihninin algı penceresi açılır açılmaz, ve bu malum seslerin sert tınıları penceresinin camlarında ciyk, ciiiiyykkkk diye yankılanır yankılanmaz yataktan fırlar ve önce evinin giriş kapısını, ardından apartmanın sokak kapısını kullanarak ve apartmanın yan duvarını bahçesinin içinde dolanarak arka bahçeye ya da avluya ulaşır ve penceresinin dibindeki o pek tuhaf manzarayla karşılaşır. Eskiden orada olduğunu söylediği ve bahçesini bir avluya dönüştüren yüksek duvarların gerçek nedeni olduğunu topluluk olarak bizim de Deniz'in aktardığı kadarıyla bildiğimiz, lâkin gene topluluk olarak hiçbir zaman yaşarken göremediğimiz o pek meşhur ve efsanevi Çay Posası Dağı'nın, fakat yüksek duvarlarla mübadele [değiş tokuş] edilmeden önceki [eskiden] durduğu yerde, şimdi mahallelinin azman arabı kendi kendisine ve pek acayip bir biçimde anırıyordu. Tamam bu bir seks pozisyonudur ama küçük Solanj'ı yoktur arabın altında. Bir an için içi ferahlar, "cık cık!" diye de arap kedisi için üzölmeyi ihmal etmez ayrıca. Zavallı kafayı sıyırttı zahir diyerek tekrar içeri girer.

Bu pek tuhaf manzaranın bir de Side yorumunu almak için gördüklerini tam sevgilisine anlatacağı sırada, kendisini tekrar ve aynı beyaz yoldan ve el yordamıyla yatak odası penceresinin dibinde, çay posası dağının hatırasının karşısında bulur. Fakat sisli manzara gene aynı tuhafılıkta cereyan etmektedir. Siktiğimin kedisi diye azman kapkara arap kedisine aparkart bir tekme savurur kızgın ve kaygılı Deniz. Kara arap aygırı üstten pençeleri ve dişleriyle, arkadansa azman ve aç organıyla sıkıca kavradığı Solanj'la birlikte, fakat zevk çığlıklarına bir an için ve zorunlu olarak karışan acı feryatlarını da soluyarak havadaki serbest uçuşunu tamamlar ve nar ağacının dibine sekiz ayağının üstüne birden düşer. Deniz, sofistike duyguların daha da karmaşıktığı bu seks [ses olmalı!] yumağının içinde, küçük Solanj'ın 'mi' sesindeki bemolü tabii ki hemen ayırmsar. Yarım ses kalınlaşmış olsa da, bu, minik kedicinin üşümüş sesidir. Yeniden kapıldığı korkular nezaretinde ve daha da yoğunlaşmış sisin yaşattığı kapkara bir 'acaba mı acaba?'nın eşliğinde koşarak nar ağacının dibine gelir. Kara azman arap kedisi hâlâ toprağı sikiyordur. Ama çok az bir zaman sonra, kendi sisli kanlı aklına da dank edeceği üzere, belki nar ağacının dibindeki iki küçük kan zerreciğini fark ettiğindendir, Deniz Solanj'ının en hakikisinden bir sis kedisi olduğunu ve sisli havalarda mecburen kaybolduğunu ayırmsayacaktır ne yazık ki. Bu tam bir felakettir. Deniz'in hayatında yaşadığı ilk gerçek felaket.

Solanj'ını, bir türlü aşamadığı töreleri gereği hemen orada kendi elleriyle zalimce boğazlar Katil Deniz. Cesedini de duvarların arkasına fırlatıp atar. Gömmeye bile tenezzül etmez orospuyu. Sakin ama buz tutmuş bir su gibi çatır çutur evine gelir, ellerini de arapsabunuyla yıkar ve temizlik işinin üstüne tertemiz elleriyle bir sigara yakıp tüm olan biteni sanki hiç olmamış gibi unutmaya karar verir, ya da unutmak eğilimindedir. Daha iyisi, unutmak Deniz'in yazgısıdır. Side'ye de, (o hisli kır tayına), kendi tabiriyle masum ve beyaz bir yalan uydurur. Şimdi o duvarın dibinde, (fakat elbette bahçenin dışından bakınca görülebilen, hiç çıkılmayacağı için de hiç

görülmeyecek olan) kan kırmızısı çiçekleriyle abdestbozan-
otları açmıştır.

Bu hakikat ve gene olanca çarpıtılmış şekliyle ve hemen hemen bir yıl kadar sonra şiirlerine yansıyacaktı Hazreti Deniz'in. Katil ve sadist Deniz o şiirleri [*Cathay* ile *Konuşma*] (kendi diliyle üstelik) ne kadar yaratı diye adlandırırsa adlandırın, (hem de bir kırılma ânıymış, pöh!), basbayağı ve en adisinden bir yok etme eyleminin üzerine kurmuştur. Fakat şiirleri kısa boylu romanına almayı uygun görmediği için sizler o duvarın bu duvar olduğunu, o ilk yitirişin de oysa Deniz'in ilk katli olduğunu ne yazık ki kıyaslamaktan şimdilik mahrumsunuz yayınevimizin yarı zalim okurları. Ama bir gün bu şansa erişeceksiniz mutlaka. O gün geldiğinde ne olur unutmamış olun bu söylediklerimi. Çünkü bu sözler belki de bu önsözün en hakiki, hakikatle dop-dolu olduğu için de en kanlı hikâyesine dahildir. Ama benli bensiz de olsa her birinizin kolaylıkla ayırmsaması gereken nokta, gerçek bir şair ile kalpazan ve katil bir şair arasındaki bariz ve çekici kontrastın incecik bir zar ile birbirinden ayrılmış olduğudur. Tüm hikâye de aslında, bu gereksiz ve pek ince zarın içinde gidip gelmekten, bata çıka ilerlemekten ibarettir. Bense ve izniniz olmaksızın önsözün bu en katli vacip öyküsünü, Deniz'e cuk oturan sıfatlardan ikincisi ile üçüncüsü bağlamında, ve Deniz'le birlikte bu sıfatlara yaraşan şairlerin topunun gerçeklerden ve toplumdaki ne denli kopuk yaşadıklarını anlayasınız, sisli akıllarının nasıl da kötülüğe, hinliğe ve hileye yatkınlığını kavrayasınız diye bu kadar uzattım. Oysa daha sırada bahsi mevzu edilmesi gereken pek çok Solanj var. Elbette onların da ve bu vesileyle ruhlarını şad edeceğim yayınevimizin Deniz gibi ruhsuz okurları. Ama önce ve yeri gelmişken ve kısa bir anımsatma olarak sadece, psikolojiden ve bu ilmin kendi uzmanlık alanım olan deşifasyon psikolojisinin derin dehlizlerinden bir an için bir mahmuz darbesiyle fırlayıp, felsefenin (Deniz felsefesinin elbette) sığ sularına dalacağım.

Eğer ki Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol'un, özellikle ilgili bölümlerini okumak size de bana olduğu gibi nasip olabilirse,

Deniz efendinin hız ve düşünce üzerine kurmuş olduğu ve içinden yaratusını çıkardığı, ama ‘yazmak’ ile uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmayan o ucuz ve bayat felsefenin tadını alabileceksiniz. Şimdiden söyleyeyim, tahmin edeceğiniz gibi bayat bir tat. Neymiş? Yaratı ânında düşünülmezmiş, çünkü o ânın kapalı uzamı içinde olup bitenler öylesine ve doğası gereği hızlılarmış ki, yaratı ânında düşünce ister istemez yadsınarmış. Peki ne olurmuş? Her şey spontane ve gönülsüzce olup bitiverirmiş. Gerçek yazmak da böyle bir şeymiş. Sevsinler seni e mi, küçük bit kafalı Deniz efendi! Bana ve bu önsöze yakışmayacağı için sevsinler yerine daha uygun olan fiili söylemeyeceğim. Ama sizler durumdan vazife çıkarıp kolayca bulabilirsiniz bu pek devrik tümcemini asıl yüklemine. Bunun için az biraz ipucu vermem sanırım kâfi gelecek. Böylece sizler de, düşünce ve hızın yazmak gerçeği ile değil de, azmak efsanesiyle, fantezi dünyasıyla, yaratı diye kastedilenin de pörsük bir yaratık ile ilgili olduğunu ve her pozisyon için de geçerli ve ilgili olmadığını anlayabilecek ve bana hak vereceksiniz.

Bu arada unutmadan, “okumak nasip olursa, okumak nasip olursa” diyorum ya ha bire, Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol Efsanesi’ni yayımlamayacağımız gelmesin aklınıza sakın. Elbette hem birinci hem ikinci ve, belki de kim bilir, üçüncü kitabı bile yayımlarız. Yayımlarız çok güzel yayımlamasına ama, öncelikle ve gördüğünüz ve okuduğunuz üzere, bu kara romanın önsözünü tamamlamalıyım. [Sonra da bölüm şefimiz bu ulvi önsözün düzeltilerini yapacaklar elbet.] Hem belki bu ek önsöze ilave bir önsöz bile yazmak gerekebilir daha sonra. Anlayacağınız, bu kitabın [1. Kitap] daha çok, çok işi var.

Evet. Diyelim ki, kafanızın günlük gailer ile çok meşgul olduğu bir anda eşiniz tarafından seks yapmaya tabi tutulmuş ya da zorlanmış olun, yayınevimizin bahtsız ve zorlama okurları. Eğer ki erkekseniz (ki bu konumuzun açılabilmesi için çok daha uygun), böyle ciddi ve dolu bir kafayla o malum sakıncalı eylemin kansız, ya da en azından yanıksız ve dumansız tamamlanamayacağı malumunuz olmalı. O halde, hep birlikte düşün-

meye devam edelim. Bu durumda, her Türk erkeğinin sorunları arasında zaten en birinci sırada yer alan erken boşalma problemi bir anda tersyüz olacak, ama sorunun eskisinden çok daha mühim ve zorlayıcı bu yeni hali sıralamadaki yerini koruyacaktır pek tabii ki. Ne yaparsanız, ne kadar hızlanırsanız hızlanın, eğer ki uygun vaziyet almamışsanız, boşalmanız (Deniz'in "Yaratı! Yaratı!" dediği şey bu işte) kesinlikle mümkün olamayacak ve kan organınızdan değil de beyninizden sıçrayacaktır. Neticede düşünceyi her pozisyonda yadsıyamayacağınız kanıtlanmış, bacaklarınızdaki takatiniz ve belinizdeki dermanınız da düşünce düşünce tükenecektir. Ortada ve pek doğal biçimiyle görünecek olansa, yaratı değil, sadece pörsümüş ve sarkık bir yaratık olacaktır. Ama son kullanma tarihiniz hâlâ geçmemiş ise, ki İngilizce'de pek güzel bir sözcükle tanımlanır bu durum, hemen söyleyeyim, 'dead curve' [ölü eğri], malak emzirme pozisyonu alır almaz hissiyatınızda olumlu yöne tezahür edecek olan gelişmeyle mütevazı biçimde (Türkçe meali, paralel biçimde, çoğu okur yazarmız bilmez!), 'dead curve'üntüzüm de sevindirici şekilde ve çok yakında zeval bulacak tüm gaile-i zaile ile yarışarcasına yeniden dinelmeye başladığımı, 'dead line' [ölü çizgi] olana dek 'line survive' [?] vaziyette kaldığımı şaşkınlıkla göreceksiniz ve aslında sadece o geceye mahsus olan bir atımlık barutunuzun ateşlenme olasılığının da, siz hızlandıkça arttığını hissedeceksiniz. Sonuç hepinizin malumu. Kan, duman ve barut kokusu yayınevimizin savaşçı okurları. Ama degecek, ki değdi zaten. Değmeseydi bu bayat ve ucuz ve pek uyduruk felsefenin yumuşak karnımı nasıl deşebilirdim?

Ucuz Deniz felsefesini burada noktalayıp, dilerseniz yeniden kedili psikoloji dersimize dönelim. Solanj diyorduk, Solanj'lar diyorduk. İlkinin dramını izledik hep birlikte ve gözlerimizi kısarak. Deniz'in kendi kendine töre möre diye estete edip kayganlaştırdığı ve yutulası kıvama getirdiği vahşet ertesi bile olsa, aynı zamanda kedisiz yapamayacağı bilindiği için, hemen bir kedi, beyaz bir Solanj kedisi daha edineceği de belli olmalı artık. Onun adı daha kısa ama, sadece Sayko Solanj,

o kadar. Öncesinde Deniz bu yeni Solanj'ına Şıllık Solanj demeyi düşünmüş ise de, bunun gizlemiş olduğu hakikat ile bağlantısını çarçabuk sezmiş ve kendisini garantiye almak amacıyla bu isimden vazgeçmiştir. Zaten kedi adlarındaki seçiminde ne kadar isabetli davrandığı sonradan ya da az sonra bir kez daha ispatlanacaktır. Kısaca arz edeyim.

Lepistes balıklarıyla tıka basa doldurup şenlendirdiği küçük akvaryumunda, bu narin etekli balıkların ecelleriyle ya da havasızlıktan ölmelerine gönlü bir türlü razı olmamış ve bir geceliğine komşu laboratuvardan çaldığı Su Kaplumbağası Murtaza'yı, ama sadece su lepisteslerinin üzerine saldırması koşuluyla (bu konuda yapılmış bir akit bile var elimdeki belgeler arasında), akvaryumunun içine salmış ve Su Kaplumbağası Murtaza da söz verdiği gibi zavallı su lepisteslerinin topuna birden ama tek tek ve dan dun saldırarak, pata küte girişerek ayrıca, sabaha kadar hepsini, çeyrek depoyla hem de, telef etmiştir. Bu vahşet piyesine Sayko Solanj'ı baş izleyici olarak davet etmiş ve bileti çoktan kesilmiş Sayko'yu temsil boyunca zincirlemiş, zincirinin ucunu da, inek pislği ya da asker miğferine benzeyen ve bir tasmanın ucunda akvaryumun tam üzerine kadar sarkan dehşet abajurunun tavanda bağlı olduğu çengele takmıştır. Böylece, bu seçkin davetli, temsili, ayaklarından tavana asılmış, hani ya baş aşağı vaziyette, üstelik zincirlenmiş halde, fakat en ön sıradan, dehşet abajuruyla koyun koyuna izlemek zorunda kalmıştır. Ve sanki 1000 mumluk pasparlak pislğin suda yansıyan kör edici ışığıyla (kavurucu sıcağı saymıyorum bile) gözlerini kapatması mümkünmüş gibi çocukcağızın, artı Murtaza'nın bomba etkisi yapan her darbesinde burnunun hizasındaki suyun içinden infilak ederek etrafa saçılan lepistes parçacıkları kediciğin gözüne iyice kaçabilsin, çocuk hayatının en unutulmaz dersini hiç ezbersiz belleysin diye, e yani bu toplu kıyım karşısında bırakın zavallı ve terden sınısıklam kediciğin iç dürtüleriyle hareket etme ihtimali gereği suya dalma arzusunun panoramik bir hunharlıkla bastırılmasının kediciğin otonom sinir sisteminde yaratacağı çavdarmahmuzlu Whiskas yemiş kumruda görülen biyo-manyetik etkiyi, sanki

böylesi kurgusal ve keyfi bir vahşetin karşısında bir an olsun göz kırpmak mümkünmüş gibi, bir de zavallı Sayko'nun gözkapıklarını, bu tüm zamanların en kanlı ve en adi su muharebesi boyunca ağaç tutkalı, arapzımkı, cımbız, ataç, yarabandı ve yoğurt [paket] lastiği ile kaşlarına sabitlemiştir, dehşetengiz komutanımız Deniz.

Çünkü ona sorsanız, deneyim tek gerçek ve zorba öğretmendir, ama her özdeneyim öncesi yeterince izlemek ve seyretmekle temaşa etmek gerekir. Temaşa adamının kedisinin izleyeceği ilk yöntem de bu olmalıdır. Göz, ona göre yetkinleşmenin mihenk taşıdır. Hele de mahzun bakıp siyah-beyaz gören gözler için bu taş her taştan üstün olmalı ve yeri geldiğinde her taşla, hatta sapan taşlarıyla bile yarışabilmeli, bir taşla iki kuş birden vurabilmelidir. Şu zalim dünyanın ağzına biber sürecektir, canına ot tıkayacak olan ve bin yıllardır sabırla ve sabırsızlıkla, fakat derin bir özlemle ve hiç eksilmeyen bir inançla beklenen kıllı adam ufukta görünene kadar da, bu en dünyevi ve ulvi yöntemin modası hiç geçmeyecektir. Ve son olarak, şiddetin kendi koşulları içinde ve her zaman rasyonel bir yanı olacaktır, yayınevimizin irrasyonel ve çoktan irite olmuş olması gereken okurları.

Ayrıca bu öğretmenlik meselesinde çok titizdir bizim Deniz. Hiçbir masraftan kaçınmadığı gibi, eğitimin mükemmel olması konusunda hiçbir ayrıntıyı da atlamaz. Gider ve temsil başlar başlamaz, zaten kasette yerini çoktan ayarladığı senfoninin [teybin olacak] düğmesine basar. Vahşete eşlik eden müzik ne mi? Beethoven'ın ölüm senfonisinin final kısmı elbette. Teybin sesini kulakları kör [sağır] edercesine açtığını söylememe gerek var mı bilmiyorum, ama kendi kulaklarını pek sevdiği için onları pamuk tıkaçlarla tıkadığını söylememe gerek olduğunu düşünüyorum ben bizzat. Çünkü öğretmenimiz kendisine Beethoven rolünü uygun bulurken, Sayko Solanj için de, çoktan anladığınız üzere, baş aşağı sarkan ve çelik yelekler kuşandırılmış zavallı Alex gömleğini biçmiştir.

Gayet güzel ve hatta inanılmaz güzellikte resmetmiş olduğum bu freskin sağ alt köşesinde, terli bacaklarını mecburen

ayırmiş oturması gereken ve eksik kalmasına gönlümün razı olamayacağı, zira pek bir avangard ve duvar resmimize mistik bir hava, nasılsa gizli bir devingenlik katacak sıcacık bir ayrıntıyı da aceleyle çiziktireyim derseniz. Kıcını rahat koltuğuna devirmiş halde elindeki sigarayı büyük bir kederle tüttüren, hiç, hiç, ama hiç açlık sanrısı çekmemiş, hatta Magnum'unu yalayıp dururken, arkadan da, her biri net 2 gram gelen, ferahlatici, hazmı kolaylaştırıcı ve üretici firmanın tembihleri ve taktiklerinden de kolaylıkla kavranılacağı üzere, tropik yörelerin egzotik havasını, evimizdeki kaz tüyü koltukta hem de, sonuna kadar seyir zevki veren bir yolculuktaymışız gibi bizlere yaşatan, yöremizin nane limonuna en az 2 boy fark atan bu uzak, pek, pek, pek vahşi diyarların muazzam tattaki ve pek tabii ki McHOTCOCK markalı sallama tropik çaylarının 4 gramıyla hazırladığı müskirattan minik yudumlar halinde içecek, buharıyla tütsülenecek ve huşu içinde kendinden geçecek olmasında ek bir fayda bulunan, kapkara ve megaloman bir hayalperest bir kedi silüetidir, bu zararsız, kapıyı aralık bırakması ve fakat atlanmaması gereken Özgür Dişi Kafka Bozması ayrıntı da.

Evet, bu çerçevelemeyle gece resmimizin ilk pozunu tamamlanmış oldu efendiler. Sıra geldi ikincisine. Deniz, Su Kaplumbağası Murtaza'yı suyun içinde ve tatlı uykusuyla baş başa bırakıp kalkar ve yeterince temaşa ettiğini düşündüğü Sayko Solanj'ı Çin işkencesi bağlarından sıyrır ve kucığına alır. Bu arada senfoni üst üste kaydedilmiş final bölümünde 10 kez devri âlem yaptıktan sonra, Murtaza tam uykuya dalmak üzereyken kesilmiştir. Titizliğe ve her daim parlak beynin yaratısı öngörüye bakınız, dikkatle ve vehme kapılmaya hiç gerek duymadan, tüyeleriniz yana yatmış olarak bakınız hem efendiler! Gerdeğe girecek dehşetengiz kedi gibi sırtını yumrukladıktan sonra, (ki şimdi sıra uygulamaya gelmiştir pek tabii ki), Sayko Solanj'ı akvaryumun içine atıp kaçar. Uzağa değil canım, o rahat koltuğunun kaz ve bağirtlak tüyü karışımı yumuşacık minderinin üzerine kaçar sadece. E artık kalanını da kafanızda siz canlandırın ya da yaratın canavar okurlarım.

Sayko'nun Su Kaplumbağası Murtaza'nın üzerine aç bir kurt misali atılışını, onu bir lokmada ya da derseniz çiğneye çiğneye midesine indirişini, dünün katili şimdinin kurbanı zavallı Murtaza'nın tatlı uykusundayken pek muntazam ve hunharca katledilişini, bulanık suyun zaten pembeleşmiş olan renginin aniden kıvıla dönüşünü, bu çok lezzetli uykunun son uykusu olduğunu kabuklu yaratığın nereden bilebileceğini, varlığın ansızın tüm gözlerini yokluğa açabileceğini, ola ki önsezileri sayesinde öleceğini bir an için hissedip de gözlerini, o da güzelim lepistesleri son bir kez ve nasılsa görebileyim diye açtığına oysa görülecek bir şeyin kalmadığını, çok geç kalmış olduğunu ve Sayko'nun sırlıslam, diken diken ürperten halini... Kafanızda canlandırıp yarattınız mı? İyi, pekâlâ öyleyse. Son darbeyi indireyim o zaman.

Deniz, Sayko'nun geçirtisinin ardından 'beni buradan çıkar alçak adam' diye bakan mavi-kızıl gözlerindeki yalvaran ışıltıya hiç aldırılmaz. Mahlukun zaten güç bela sığabildiği akvaryumun kapağını kapatır ve yatmaya gider. Sabah olduğunda kedi konservesine baka baka bir güzel akşam yemeği yer. Üzerine de gene aynı koltuğa kurulmuş vaziyette bir keyif sigarası tüttürür. İkinci sigarasını da orta şekerli Türk kahvesiyle birlikte içer. Beyaz Sayko kurdu, morumsu renkte bir su kedisine dönüşmüştür artık, belki de suyun kıvıllığı yüzünden morardı böyle diye düşünür Deniz. Belki de hâlâ bir kurttur diye de düşünür, bir gün daha suda bekletsem mi diye de düşünür, fakat acır kurtçuğa. Kahve falı için fincanı tabağın üzerine kapatır, iyilik dolu bir dilek de tutmuştur tabii ki, sigarasını da kahveyle birlikte bitirmiştir. Fal tutana kadar da bari ortalığı temizleyeyim der ve işe koyulur.

Bu kadar canavarlığın üzerine Sayko Solanj da titizlikle seçilmiş, incelikle işlenmiş sanatsal bir ölümü çoktan hak etmiştir doğal olarak. Deniz akvaryumun kapağını açar önce, mahlukun suyun dışında kalmış olan kafasını ve niyeyse birkaç kez okşar. Değişen ikliminin şokunu yaşayan üşümüş ve morarmış Sayko'yu, kollarına kadar çektiği asker botlarıyla sıkıca kavrar ve

aniden sudan çekip çıkarır. Kirli kanlı sudan çıkar çıkmaz kurtluğunu derin bir iç çekişle birlikte yeniden anımsayan, oysa dünün pek masum kedicliğini götürüp (son duasını bile ettirmez zalim Deniz, son dileğini bile sormaz çocuğa), iki sigara molası arasında kakasını edip üzerine sifonu bilerek çekmediği alafraanga tuvaletin içinde boğar.

E peki bunu neden yapar Deniz? Kendisine ya da vatanına milletine bir dirhem faydası mı vardır? Varsa bu fayda kaç şahin uçuşuyla sınırlı, kaç kulaç derindedir? Ne ölçülebilir bir nedeni vardır yaptıklarının, ne de kayıttan silinmeye geçecek bir faydası. Ama yapar işte, parça parça ve bir bütün olarak yapar. Cesedini de nar ağacının dibinde ispirto ile yakar. Tozlarına da üf der. Külle kaplanmış bu vatan toprağını ayaklarıyla şöyle bir eşelemekten de geri kalmaz. Şimdi ve burada, size ve bize hiç lazım olmayan ama sadece Side'ye gereken ve zaten Deniz'in de sadece Side için hazır ettiği pembe beyaz yalanlardan söz edip de öykünün finalindeki etkiyi mundar etmeyeceğim, yayınevimizin süprüntü okumaya (süprüntü yazmaya direnen, yazdıklarını da, ama cidden ve kalben edebiyat sanan, çok deneyimli, çok gezip kör bakmış, dönerci ateşi başında aklıktan ve dehşetten kavrulmuş yazarları sayesinde) pek alışık ve pek alıştırılmış okurları.

“Hi hi!..” Şimdi bu tiz ünlemin ne maksatla ve hangi maktattan zoraki çıkmış olabileceği konusunda benim bile en küçük bir fikrim yok, vallahi de billahi de. Sadece asıl romandan kısa bir alıntı olduğunu söyleyebilirim. Dilerseniz okuyabilir, ya da okuyup hemen unutulabilir, ya da silebilirsiniz. Eğer ki halihazırda yumuşak bir silginiz yoksa, benim şimdi yapıyor olduğum gibi siz de, bu pek gereksiz hi-hi tekerlemesinin üzerini karalayınız lütfen.

Böylece ve iki perdelik bu pek uzun hikâye-i vahşet piyesini izlemekle, günümüzde (yani bu pek postmodern çağda) pek yaygın bir davranış biçimi ve hatta rahatlıkla yaşam tarzı olduğunu söyleyebileceğim panik atak mevzuunun kökenine de, fakat daha beriden, henüz Uzmanlar Apartmanı'nın modern günlerini yeni yeni ve pek tabii Deniz sayesinde yaşamaya baş-

ladığı bir devirden bakabilmiş ve fakat benim sayemde aydınlanabilmiş olduk. Hatta daha bile abartıp, ya da sadece bir parça iddialı konuşmakla yetinip, parapsikolojinin kökenini bile, Deniz'in bu bahçe katında yaşadığı ve kurda kuşa da yaşattığı deneyimlere bağlayabilmemiz mümkün görülüyor.

Sanırım bu iki Solanj gerçeğini deşifre etmekle, diğerlerinin de (ki beşincisinin adı sadece So hecesinden ibaret kalacak kala kala) ruhlarını şad etmiş olduğumu rahatlıkla düşünebiliyorum, ya da elbette düşünebilmeliyim. Sizler de böylece, 1. (uyduruk) Kitap boyunca karşılaşacağınız olası Solanj'ların gerçek dramları üstünde ve bu bölümden edindiğiniz deneyimler ışığında umarım ki oturup bir parça düşünür ve kendi vicdanınızın muhasebesine yeminli yeminsiz müşavirlik edersiniz. Ayrıca derim ki sizlere, hazır düşünmüşken Kın Kın Hanım'ın, Kılıç Çelebi'nin, Capon'un ve bu vatan için karasularımıza pisi pisine gömülmüş ve gömülürken azıcık kanlarını bile seve seve vermekten bir gıdım yüksünmemiş tüm deniz mahlukatının ve kabuklu kabuksuz laz mahsullerinin sulandırılmış dramlarını da deriştiresiniz. Benimki bir temenni sadece.

Araya girmiş gibi olacağım ama aklımın bordasına çarptığı için söyleyip geçeyim hemen. Karakol içinde de kasıtlı bir abartı ve tahrifat var sanki diye düşünecek Yahya'ların [okurları kastediyor] sayısı hiç de az olmayacak bana sorarsanız. Bizzat içinde konuşlandığım bir mevzu bu çünkü. Tabii ki tanık sıfatıyla. Deniz niyeyse romanında "Hızlı Giden Atın Boku" ismini uygun görmüş bu nümayişin anlatıldığı öyküye. Ama konumumun hassasiyeti gereği bu mevzu hakkında izinsiz konuşmam pek uygun olmayacağı için, sadece dikkatlerinize çizgisel fakat ters yönde, hem de iki elimle birden asılıp bırakmakla ve üstüne ellerimi ovalamakla yetineceğim, yayınevimizin pek elastik okurları.

Hayır! Unutmadım elbette, bende dokunup geçecek göz, yalamadan bırakacak dil mi olduğunu sandınız? Leider! Leider! Vah, yazık! Aklınıza teessüf ederim öyleyse. Kuzum'u iki araya bir dereye sıkıştırabilir miyim hiç? Onun acıklı hikâyesi için tertemiz, el sürülmemiş tek numaralı bir sayfa açıyor, en baştan

başlıyorum. Tümcenin yüklemi beni dinlemeyip bu yepyeni, apak ve pürüpak tek numaralı sayfaya müteceviz bir giriş yaptı ama idare edin artık. Bu kusurumu açıklamak için yazdığım tümce için de affınıza sığınırım. Sığınmaklı deminki tümce de başlamama engel değil ama, bu konuşma özürülü açıklamaları daha uzatırsam eğer, yeni fakat çift numaralı sayfaya kalacak, ya da kaçacak mevzu, en iyisi ben hemen başlayayım.

Kuzum. Evet gene aynı saf ve alçakgönüllü yanılığ! Bir köpek ismi bu da. 1. Solanj diye anılması gereken rahmetli Sör Benjamin Taşak Solanj için ne söylediysek aynıysa Kuzum için de geçerli elbet. O yüzden, cinsel kimliği bağlamında olmasa da, bu kez tür karmaşası açısından yaklaşabilirsiniz bu kurt kuzusuna da, sevgili yayınevimizin kuzu kuzu dinleyen okurları. Hele bir sıkıyasa tedbirsiz yaklaşın da göreyim. Fakat bu kuzudan, asıl romandan da anlaşılacağı üzere, tek bir tane var. Solanj gibi, isimleri kısaltıldıkça çoğalan bir yaratık değil yani bu kuzu. Yek vücut, sadece kemik ve çene, milyonlarca tüy ve bir çift kulak, bir de kuyruk. Ha bir de dört adet bacak. Dil de var tabii. Apayrı bir tür yani, ve bu türün biricik örneği, ismi Kuzum diye anılan kurt kırması çoban köpeği. Ve tıpkı ismi ve yukarıdaki diğer değinmeler gibi, köpeğin bulunup getiriliş ve edebiyata kazandırılış öyküsü de, (kesinlikle şaşılacak bir durum olsa da), 1. Kitap'ta anlatıldığı haliyle gerçeğin ta kendisi. Hani ya Deniz ve Side'nin ikinci yaz tatillerini geçirmek için ikinci kez gittikleri göt dağının birinde bulup getirmişlikleri doğru bu köpecliği de. Vicdansızlar, n'olacak işte! Bıraksanız da şu mahlukat paşa paşa ve gönüllerince ve ne sindirim ne de sinir sistemleri bozulmadan ve dehşetengiz caniliklere tanık olup göz yummak zorunda kalmadan, bildikleri gibi yaşayıp canları istediği gibi, diledikleri yerde ve biçimde geberip gitse ya. (Son tümcenin caniliklerinden Side'yi muaf tuttuğumu hatırlatayım. Haberi yok çünkü sevgilisinin Doktor Frankeştayn artığı bir ruhu sahiplendiğinden. Ama o da az fahişe sayılmaz, çünkü bu hayvanların bulunup getirilmelerinin baş sorumlu aktöresi [aktristi olacak] kendileri. Sonradan ona kalansa sadece

gözyaşı, ya da timsah gözyaşları. Her neyse. Aynı şey zaten.) Bırakmazlar ama, beğendikleri her şeye ve ne olursa olsun sahip olmak gibi burjuva bir takıntıları var çünkü. Lâkin en ucuz biçimde, mümkünse çalarak elbette.

Fakat ve illaki her Deniz klasiğinde olması gereken bazı küçük tahrifatlar Kuzum için de geçerli ne yazık ki. Çünkü nasıl olduysa olmuş Kuzum'dan dişi kurt olarak söz edilmiş asıl kitapta. Oysa onun erkek olduğunu tüm mahalle biliyor, hem nasıl bilmesinler, hayvanda bir taşak var tam altı okka. Deniz de biliyor bilmesine de bilmezden geliyor, yoksa o kadar da salak değil, o bile taşakla vulvayı ayıracak apotemiye sahip. Mış gibi davranmasının kendince haklı bir nedeni var. Bir de yeminli zaten. 1. Solanj deneyiminden sonra dişi hayvan beslememeye ant içmiş. Sorumluluğunun ağır olduğunu geç de olsa kavramış dana. Anımsarsınız orospunun Deniz'e vurduğu sisli kara darbeyi. Deniz de nasıl almıştı ama intikamını!

Tek ve yek vücut Kuzum köpeğin tuhaf yatış pozisyonları var. İbnelik sanırım hayvanın doğuştan sahip olduğu bir özelliği. Kalıtımsal yani. Deniz'in onun için seçtiği isimle değil fakat Side'den dinlediği "1. Solanj'ın Bunalımları" adlı dizi öykülerle de prestijli de kesin gibi. Yoksa Kuzum'un birlikte büyüdüğü Solanj, 1. Solanj değil. Çünkü Kuzum'u bulduklarında o çoktan katledilmişti. Kuzum'un bahçe arkadaşının ismi sadece Solanj. Neyse. Zaten bebekliğinde de bir tuhaf yatardı Deniz'in yatağında, kaç kez işediği oldu, hatta, "bir âdet görmediği kaldı hayvanın" dediği Deniz bir keresinde, çünkü hayvan çömelmiş ve bacaklarını ayırmış vaziyette işiyordu, hem de yatağa. Bunun üzerine, kış olmasına rağmen ve Kuzum bebe bir başına kalacak kadar büyümeden daha, Deniz bir yuva çattı bahçeye, attı içine yavrucağı ve böylece kurtuldu sidikliden. Ama Kuzum tam 18 aylıkken, hani ya reşit olduğunda, Side'ye yaptırdığı evin anahtarından Reşit Kuzum için de bir tane yaptırıp asmıştı yuvasının içindeki gömme dolabın iç kapağındaki çiviye. Ama o gömme dolabın kendi yuvasının gömme dolabı olduğunu, yani yanlış gömme dolabın yanlış kapağının yanlış çivisi oldu-

ğunu Deniz'e anımsatan, demir emziren Bîhayat teyze olmuştu. Artık hangi nedenle üç kat inip Deniz'in yatak odasındaki gömme dolabı kurcaladı kadın, ya da anahtarı gömme dolabın iç kapağındaki çiviye asarken gördü de Deniz abime söyledi, orasını ben bilmiyorum. Ama Deniz abim Bîhayat teyzenin anımsatması üzerine anahtarın yerini değiştirdikten, hani ya anahtarı götürüp Kuzum'un yuvasının gömme dolabının iç kapağındaki çiviye astıktan sonradır ki, Kuzum sahibinin hâlâ siddik kokan arzu deposu evine akli estiği saatte ve istediği gibi girip çıkma serbestisine kavuşabilirdi. Ayrıcalıklıydı kuzu, e ne de olsa, ibne ruhlular da olsa, bir erkekti sonuçta, taşakları bile vardı, hem de altı okka. (Yanlışı anlaşılmasın, edebiyat dünyamızdaki ibnelere ve yaygın olarak ibneliğe atfedilen doğal ayrıcalıktan bahsetmiyorum. Sakın ha!) Bir süre sonra Deniz abim Bîhayat teyzeye Bîhazan hala demeye başlamıştı, ama hâlâ nedenini bula-
madığım bu mevzunun bizim Kuzum meselesiyle bir alakası yok. Çok zorlasak belki, o da çok ama çok tali bir ilişki kurabiliriz aralarında, ancak bu da bana çok fazla zorlama gibi geliyor yayınevimizin sekizde sekiz taşaklı [kusurlu olacak] okurları.

Kuzum diyordum, onun yatış pozisyonlarından söz ediyordum. Anahtarı da var ya, hepinizin aklına geleni biliyorum. Kuzum gece gezmelerinden sarışın, esmer, kızıl yosmalarla birlikte zilzurna sarhoş halde dönüp, onları kendi yatağı yerine Deniz sahibinin yatağına atıyor diyeceğimi sanıyorsunuz. Yok artık, daha neler. Hem dedim ya, çocuk ibne. Cık cık! Bizim karikatür adam gibi o da ibne şekerim. Belgeye ne gerek. Her şey apaçık ortada. Çocuğun yatış pozisyonlarından belli, giydiği şifon gecelikten belli, ucu ponponlu terliklerinden belli, kulağındaki küpelerden belli, belli de belli işte. Ama ben iki yatış pozisyonunu bilhassa pek sevdiğim için, sadece ve kısaca onlardan bahsedip hemen başka ve asıl önem arz eden bir pozisyona, hani ya meseleye uzanacağım sırtüstü.

O gece Deniz'in evinde ve tüm topluluk olarak küçük bir kaçamak yapalım dediydik. Dersler, sınavlar derken ziyadesiyle yorulmuş, topumuzun ibiği yere düşmüştü. Deniz'den bin

beter olmuştu her birimiz. Toplamak için toplanmamız ve kutsanmamız gerekiyordu öncelikle. Tam mükellef bir sofraya döşeyip başına kurulmuştuk ki, evin dış kapısı bir anahtarla açıldı (nezaketten çalınmamıştı bile) ve ardına örtüldü elbette. Üstelik Deniz'in kutsal yemeğiymiş mönünün ana yemeği. Yumurtaya can verecek allahın işine niyeysel 13. günün sonunda karışılarak kuluçkadan alınan üreme gözeleriyle hazırlanmış bu ilahi besinin ilahi şarkısını söylemiş ve buharıyla henüz tüt-sülenmiştik. Dokunulmaya kıyılmaz, yemede yanında yat, karşına alarak tapın bu kutsal menemenin cepheden, üstten ve profilden olmak üzere üç kare fotoğrafını da çekmişti Deniz duadan önce. Sofra da salonun ortasındaki büyük sehpanın üzerine hazırlanmış ve bizler sehpanın etrafına dizilmiş zilin çalmasını bekliyorduk. Ne ki bu yuvarlak sehpanın "Kayıp Dünya"daki o dikdörtgen sehpa olmadığını anımsatmak isterim hepimize.

Gelen Kuzum idi. Ya da Reşit Kuzum. İbne kılıklı Reşit daha iyisi. Selam yok, sabah yok, öyle geçip kuruldu televizyonun karşısına. Televizyonu da kendi açtı ibne, bizim o gece ne işimiz ola ki televizyonla! Side, "Çok şımartıyorsun sen bu iti," dedi Deniz'e, "bak ilerde başına bela olur" dedi. Haklıydı kız. Tüm ilgilerin sadece kendisinin üzerinde toplanmasını istemekte yani. Büyüyeli ve tuhaflaşalı beri de, 1. Solanj dizi masallarını anlatmaz olmuştu Kuzum'a, Kuzum da zaten dinlemekten sıkılıyordu artık, bir nevi göt kalkması sendromu işte. Yaygın memleket hastalığımız. Reşit Kuzum'a, tuhaftır ama tüm mahalleli imreniyordu. Hani ya, desem abartı olmayacak, taşaklarını yalamak, emmek için mahallenin tüm kurdu kuşu sıraya girmiş bekliyordu. Hatta başka başka mahallelere de yayılmıştı üzü. Ta Çin'in'den bile gelen hayranları vardı. Reşit Kuzum da müritlerini evde değil fakat bahçedeki çatmasının içinde ve tek tek kabul ediyordu içeri. Bu olay topluluk bünyesinde 'taşak müritliği' adıyla anılacaktı ileride. Side'nin derdi başkaydı ama, o Deniz bebeyi kıskanıyordu köpeklerden bile. Zaten az demin ettiğim sakıncalı kelimadan da haberi yoktu

tahmin edebileceğiniz gibi. Hani işte, o gömme dolap meselesinden...

Kuzum tüm konuştuklarımızı hem duyuyor hem anlıyor ama hiç orali olmuyordu. Şimdiki gönlü rahat içi ferah neslin, belki ta o dönemden bir prototipiydi. Bize, çıkarıp gezdirin sokağa, gösterin piyangocuya pulcuya, ya da götürüp verin bir mamaya, hiç değilse çalıştırıp kazanın üzerinden para, böylece olsun ibret cümle âleme diye, sanki ta Mars'tan yollanmıştı. Herkesin ortasında ve (normal şartlarda domalmış dememiz gerek bu pozisyona) domalmış olarak yatıyordu. Şöyle bir gözünüzü kapatıp düşünün vamp okurlarım, normal bir köpek oturuşunu düşünün. Tamam mı? Düşündünüz mü? Alakası yok hayvanın pozisyonunun. Bir eğretilenle daha netlik kazanacak Reşit Kuzum'un yatış pozisyonu.

Hani eskiden ilk milli gururumuz Anadol marka sıkma saman arabadan sonra üretilen hacı muratlar vardı, daha seyrek olmakla birlikte şimdi de var hâlâ sağda solda. İşte, götü niyeyse ek takviyelerle kaldırılmış, burnu neredeyse yere değen o hacı muratlara eğilip alttan bakmak gibi bir şeydi, Reşit Kuzum'a tepeden bakmak. Arkasından elbette. O halde bile dingilin dingilini imgelemenizin direksiyonunu sağa sola kırmadan görebilmek mümkündü. Hacı muratlarda olmayan, fakat ve doğal ki reşidin ön panelinde hem de iki tane birden yer alan patilerden sol yanda olanını çenesinin altına dayamış vaziyette domalmış Reşit Kuzum, tam bir vamp ibne edasıyla ve kıcıyla da sağa sola tempo tutuyor. Ay görseniz bir komik, bir zavallı! Emile yalana yedi okka olmuş altı okka taşakları da kalçalarıyla ters istikamette sallanıyor fiziksel olarak, ve eğer ki, Reşit soldan sağa doğru salladığı kıcını fakat hiç sebepsiz ve anlamsız yere, hani ya durup dururken ama durmadan sağdan sola doğru sallamaya başlarsa, o an bir seferliğine toslaşıyor taşakları ve Reşit Kuzum'un ağzından bir ıh sesi çıkıyor her toslaşma ânında. E tabi bu sabotaj pozisyonu karşısında sohbet edebilene de aşk olsun. Zaten herkesin beyni sınavlardan sulanmış, bir de istenmeyen köpek bozması kuzu lokması ibnelerle gözleri-

miz yaşıyor gülmekten, ama iyi geliyor gülmek bize, az demin dediydim ya hepimiz sulanmışız diye.

Sevdiğim ikinci pozisyon ise sırtüstü yatış pozisyonu. En rahatı çünkü. Ben öyle çok karmaşık, kargacık burgacık pozisyonlarda yatmayı sevmem. Rahat edemem de ondan. Hani ya 69'muş, 169'muş falan derler ya, hiç hazzetmem bu tuhaf pozisyonlardan. Hem o vakit ve doğal olarak pozisyondaki her harf simgesel bir elemanı gösterdiğinden, ve fakat sayıların toplamının kare kökü mutlak eleman sayısını verdiğiinden, grup seks mevzuuna giriyor masum bir yatış pozisyonu. Dahası, bu tür pozisyonlarda, yarım, çeyrek, ya da ondalık elemanı bulmanın güçlüğü bir yana, yüksek cebirle cebelleşirken ellerinizi bulmak, bulsanız bile çıkarmak ve (Müştak Bey Efendi'nin mükemmel Osmanlıca'sıyla yaptığı pek yerinde tespitiyle, "Bu bî-adîl ve bî-amân cihânın her tenhasında olan bî-âr imânsızlardan") bizim mahallenin payına düşmüş ademlerin torba olmayan ağzını büzmek de kolay olmuyor.

Cümle mahalleli, Uzmanlar Apartmanı'nın deniz manzaralı bahçe katında olan biteni görmemekle birlikte hayal edebiliyor ziyadesiyle. Karışmıyoruz pek tabii ama, bizler de süt emmiş ana-baba kuzularınız sonuçta, hak etmiyoruz haksız ve çirkin yakıştırmaları. Bilmiyorlar ki hem, vatanımız, milletimiz için toplanmış ve çözümler üretiyoruz içerde. Neyse. Ne diyordum? Misyoner pozisyonunda kalmıştım.

Hem bu arkaik pozisyonda erkeğinizi ziyadesiyle ve hatta yeterince hayal derinliğine sahipse vulvanız, taşaklarıyla birlikte kavramanız ve yekpare olarak yek vücuduyla içinizde hissedebilmeniz mümkün olabiliyor. Hissetmek!.. İçeride hissetmek! Bir kadın ayrıcalığı, sadece dişiliğe özgü bir ayrıcalık, hem de ne ayrıcalık! Dişi olmayan bilemez. Anlayamaz da duyduklarımı, içimde bulduklarımı. Bir de bu kadınlara özgü bağış pozisyonunu aşağılayıp dururlar. Kimisi fazla tutucu bulur, neymiş bir çeşit emirmiş, başka pozisyonlarda su içmek günahmış, yasakmış falan, geçiniz, bir başkası için de misyoner pozisyonu aşağılık bir pozisyonmuş, kadının edilgenliğini 1001 gece an-

latılan masallardan bile fazla çoğaltıp hatırlatıyormuş, e ne var yani, yalan mı edilgen olduğumuz, benim gibi özgür bir kadın bile edilgen olduktan sonra, hem kötü mü, oh ne rahat, oh ne rahat. Ezilmişliğini de (yani kadınların), gene aynı masallardan fazla bastırıyormuş içine. Ne var bunda sanki, daha ne istiyorsunuz hem, beyaz atlı sakız prensinizi çok beklersiniz siz. Bir de kadın olacaklar, olamazlar, çünkü organları yokmuş gibi davranıyorlar. Deniz abimiz derdi zaten, Yandal ne vakit eciş бүcüş bir kızla tanışıp da ardına Deniz abimizin yüksek müsaadelerini almak ve izinlerini talep etmek için gelse, Deniz'in ilk sorusu şu olurdu her seferinde. "Sordun mu, organı var mıymış?" Konu Yandal yüzünden dallandı budaklandı yok yere. Bizim Reşit Kuzum'un ikinci pek sevdiği pozisyon da buydu işte. Ama bu pozisyonu Yandal daha ziyade uyurken kullandığı için, (bir de acayip horlardı), üstündeki Reşit'i fark etmiş olduğunu pek sanmıyorum doğrusu. Ay karıştı özneler birbirine. Neyse, karışsın bakalım, sonra belgelerimle karşılaştırdığım vakit çözer düzeltirim nasılsa.

Reşit Kuzum'un cinsellik konusunda eğitilme vakti geldiğinde, Deniz abimiz sübyan kuzuyu tutmuş elinden ilk etek tıraşı için berbere götüreyim demiş, hani ya bir sakatlık olmasın diye. Bir de haklı çocuk titiz davranmakta ve tedirgin olmakta. Çünkü 1. Solanj'ın, hani ya namı diğer Sör Benjamin Taşak Solanj'ın acı hatırası henüz tamamıyla silinmiş değil vahşi aklından. Bir yamukluk olmasından çekiniyor, her şey bilimsel olsun, kitabı neyse ona uysun istiyor ki, bir akademisyen aday adayı olarak bu tutum ona yakışıyor fazlasıyla. Son derece mantıklı ve sorumlu bir davranış örneği sergiliyor. Gel gelelim sübyan kuzusu berberin kapısından içeri girmemekte direniyor, dingiliyle iki bina yandaki kadın kuaförünü işaret ediyor, ama kuaförün kapısı beş seferinde de gıcırtyla kapanıyor yüzlerine, o da tutup şimdi doktor olan fakülteadaki veteriner arkadaşşı Yamuz'a götürüyor kuzusunu. Ama kuzu vahşi, ne de olsa kanında kurt adımları seziliyor. Yamuz dinler mi, kaç yıllığın hocası, basıyor iğneyi Kuzum'a. Kuzum daha "Yamuz abi,

yapma gözünün yaşını öpeyim” tümcesinin yüklemine anlaşılır bir tonda söyleyip tamamlayamadan tümcesini, küt, geçiyor kendinden. Neyse, iki koldan yapılp bitiyor kuzunun etek tıraşı, Yamuz bu işin piri, zamanında çok yapmış, hani ya ilk kitabını [tırışını olmalı!] kendi olanaklarıyla bastırıp elden dağıttığı yıllar öncesinden alışkın [?], etek tıraşının tüm inceliklerini, püf noktalarını tek tek öğretiyor Deniz’e. Hatta bir sır bile veriyor tıraştan önceki hazırlık faslı ile ilgili, ama sır olduğu için söylemem yakışık almaz.

Neyse, kaç yıllığın arkadaşları, ayrılmadan önce öpüşüp koklaşacaklar elbet. Sonra Deniz sırtlanıp erkek kuzusunu eve geliyor. Reşit henüz ayıkmamış, hâlâ narkozun etkisiyle tuhaf rüyalar âleminde geziniyor, gezinmeye çıkmak için her dinleme hareketinin daha başlangıcında küt küt yere düşüp duruyor. Deniz yattığı yerde bulutlarda turlayan Kuzum Reşit’in üzerine ve üşümesin diye normalde bir örtü atması gerekirken, en sevdiği basma donunu giydirmeye kalkıyor, tam bu sırada, itoğ-lusu, bu pek nankör kedi masallarıyla büyütülmüş karmakarışık tabiatlı kuzu bozması kurt lokması mahluk, sinsice uzanıp sahibinin fedakâr sol elinin başparmağını ısırıyor. Deniz bir bakıyor, başparmağının yarısı yok. Aaa! Kuzum ısırması ama Solanj gibi bereket yutmamış farenin, yani Deniz’in başparmağını, ısırdıktan hemen sonra gene narkozun menziline girdiği için dalmış ve sadece emiyor ağzında. Deniz elinde başparmağı koşa koşa gene Başasistan Yamuz’un yanında alıyor soluğu, (çocuk doktor ama dallama bölüm fedaileri kadro vermemişler henüz çalışkan asistanlarına), parmağını yerine diktiriyor, gelmişken bir de etek tıraşı yapıyor Yamuz Deniz abimize. Yamuz kadrosunu alacak almasına ama, yeterince ve daha pişsin isteniyor bölümün büyükbaş hayvanlarının ahırında, ya da arasında.

Bu tıraş mevzuunun olduğu sıralar Ankara’yı bekleyen bir ben varım bir de Deniz, herkes yaz tatili ayağına kendi memleketine gitmiş, Side ise tutup ta Sulakya’ya gitmiş, hem de kız haliyle ve bir başına, hem de Sulakya’nın en alt kültürünün egemen olduğu Aşağı Sulakya mevkiine. Kız üçüncü sınıfa baş-

layacak ya hani yurda döndüğünde! Hesap bu işte, Deniz abimiz yanılmıyor yani bu hususta. Döndüğünde felsefe teorisi üçüncü sınıfa başlayacak, çok geçmeden de kendisini filozof ilan eyleyerek kıcı iyice kalkacak, ve... Neyse burada dursam daha iyi, sınırı geçip asıl romana tecavüz etmeyeyim, hem yazarın da müessesemiz tarafından titizlikle gözetilen ve arşivde saklanan bazı temel hakları var. İyisi mi ben, üstü örtülerek ya da küllenerek gizlenen, direk gösterilip aparkart vurularak tahrif edilen ince konulara açıklık getirmeye devam edeyim. Deşifre edeyim...

Aslında burada dursam bile yeter. Çünkü Kısa Boylu Taş Yol Efsanesi'ni okuduğunuzda kolaylıkla görebileceğiniz gibi, Deniz bu kesik hatta kopuk parmak olayını da her zamanki düsturuyla mitleştirmiş ve bir tapınç malzemesi havasına ya da biçimine sokmuş, yayınevimizin ah keşke hepsi şaman olsa, ah keşke yarısı pagan olsa diye hayıflandığım ah ne gezer okurları. Yani çocuk, Deniz işte yani, boş yere uğraşıp, yırtınıp duruyor, boşu boşuna parmağını, yeni ve hiç su yüzü, hiç gün ışığı görmemiş imgelere sokup çıkarıyor. Boşuna kanyor anlayacağınız. Boş ver be sen Deniz abi, sen gel iyisi mi bana söyle söyleyeceğini. Bana göster göstereceğini. Ben taparım sana.

Ama duramam ben, durulmayacak yer vardır hem. Bilirsiniz hani, durursanız patlarsınız. Öyle işte. Güya Bay Deniz, Bay Kyalo'yla gündüz düşlerini yaşıyor olduğu o yaz mevsiminin sıcak ve kurak bir gününde, narı budayım derken bıçkıyla koparmışmış sol elinin hem baş hem taş ve de sırdaş parmağını. Pöh! Güya ve böylece kanı keşfetmişmiş de, içinden ılık ılık bir şeyler akmışmış! Siktir be!

Bu Kuzum meselesinin kuyruğunu da kısacık bağlayayım ve başka ve daha öznel ve heyecanlı mevzulara dalayım. Zaten gündemi yeterince ve yok yere meşgul etti, bu itoğlusu Reşit Kuzum Hazretleri. Her dramın bir sonu olur, değil mi ya! Kuzum'un sonu ama Solanj'ların ve diğer bok püsürün sonundan, hani ya her nefsin tadacağı ölümden (ayy içim ürperdi, keşke başka bir benzetmeyle benzetseydim) apayrı oldu, hatta bin beter oldu demeliyim.

Deniz Kaptan yaralı parmağa işemez haletiruhiyesi ve yaralı parmağı avucunda eve döndüğünde, Reşit Tayfa hâlâ serin ve rüzgârlı koylarda bilmediği puşt komşuluklar eyleyor, baba-fingo sereninin üzerinde deniz havası soluyor, deniz parmağı emiyordu hülyalı hülyalı. Deniz abimiz de fırsat bu fırsat, attı kuzuyu bir çuvala ve tekrar Yamuz başasistanımızın yanında aldı soluğu. Ne edersen, nasıl uygun görürsen öyle yap, daha beslemeyeceğim edebiyatla medebiyatla bu it oğlu iti dedi. Der demez de çuvalı atıp kaçtı. Yalan mı? Hiç gerek yoktu. Side kıskanıyordu ya hani Deniz'i, kıl olduğu Kuzum Reşit'ten. Hem o ecnebi memleketten dönünce üçüncü sınıfa başlayacak, büyük olasılıkla kıskanması bile gerekmeyecekti. İyi bile oldu yani. Zaten Side'yi kandırmaya pembecik yalanlar yeter miydi hiç! Hah! Ne sandıydınız ya! Yetmezdi, yetmezdi.

Sıfırtuiskopirayaltmışdokuzpisekşinonsekiztambirbölüiki [06X©69π§18½], Veteriner Fakültesi'nin bir inek ahırında uyandı ve hiçbir şey anımsamadığını anımsadı. Ne ibneliği kalmıştı geride, ne o pek lüks vamp tavırları. Burjuva hayatından ta İlkçağ köleliğini anımsatan postmodern hayatına bu âni geçişi ileeee... Eeeee? Ne e'si, ne b'si? Bütün hayal gücümü, tüm yaratıcılığımı Kuzum Reşit'in [Bay Deniz'in olacak] önsözü için kullanacağımı mı sandınız, ya nereden kapıldınız böyle vahşi iyimserliklere? Eskinin kuzu lokması Reşit ibnesi, şimdinin hafizasız ve hatırasız başmümessili oldu çıktı. Nokta. Nerenin diye sorana açıp dilimi gösteririm. Ama Başasistan Yamuz bu sayede kadrosunu aldı, ona da tıpkı hafizasız ve hatırasız Reşit Kuzum gibi bir iktidar odacığı edindirildi. Alsın tabii, edindirilsin hatta, çoktan hak etmişti çocuk, en çok da ona yakışırdı.

Bir de şu husus var tabii. İyi ki aklıma geldi. Ama bu takdiri şayan bir konu. Hayvanı öldür leşini ortada bırak gibi bir şey. Deniz sırf bu becerisi, bu hayvani tabiatı nedeniyle bile çok yüksek makamları, en kıdemli mevkileri hak ediyor elbette, özellikle bizim müessesede. Ama kendisi bilir. Ama ben bu vesileyle ve bir kez daha ona buradan, bu rutubet kokan önsözden seslenmek istiyorum.

Ey aziz arkadaşım Deniz! Benden bile gizlemeyi başarmışsın Mide'yi, vay puşt vay, ama helâl olsun sana. Vallahi okuduğum zaman dilim damağım kurudu şaşkınlıktan, gözlerim de önüme akacaktı neredeyse. Ne yalan söyleyeyim, içim de hafiften kıp kıp etti. İnanamadım, bir daha, bir daha okudum. Seni hergele seni. Fakat o gün kıllanmıştım biraz. Ama nerden gelsin aklıma böyle mezhebi geniş bir aslan olacağın? O gün hani Mide'ye dönüp (ki o senin çok sigara içmene kızardı sadece, seni düşündüğünden, canına yazık dediğinden), gittikçe tahrik edici bir renge bürünen okşayıcı sesinle ne dediydin? Aynen aktarıyorum. “Bak arkadaşım Mide, bak da gör, işte bu paketi bir saat önce alıp getirmedin mi bana, ama ben onun kılına bile dokunmadım daha, sırf sen üzülmesin diye, ama sen gider gitmez, önce bu bakir paketi sarmalayan şifon geceliğın kurdelesini sıyracağım, sonra, zaten doğuştan narin ve tedirgin, ha uçtu ha uçacak transparan geceliğın boynuna ılık nefesimle üfleyeceğim, hiç acele etmeyeceğim ama, tam sevdiğin gibi, bu zarif darbeyle heyecandan dizlerinin bağı çözülen kaygan gecelik yere, saman sarısı minik ayaklarının üzerine doğru bir kuğu tüyü misali süzülecek ve konacak, ardından sıra, Çin kelebeklerinin yuvası denli pürüzsüz son engele, şifon geceliğinden daha beyaz bu paketin, bana armağan ettiğın ve karşımda tir tir titreyen paketinin, ah geceler boyu şefkatle girilip çıkılması, önünde kıllı baba oynanması, etrafı şeftali çiçekleriyle bezeli mağarasının hafifçe aralanmış ağzını örten, belli belirsiz, adeta olmayan o dantelli şeffaf ipek donunu, ortasından tam ikiye ayıran ve çoktan ve haliyle rutubetten kavlamış bandrolüyle birlikte, fakat bu kez haşince asılıp yırtmaya gelecek, hadi ama, hadi ama diye inildeyen çeyrek çığlıkların arasına yırtılan ham ipeğın şıp şıp suyu damlarken [sesi karışırken], bendeniz son darbeyi indirmekte hiç acele etmeyeceğim, daha da ağırdan alacağım bu fetih meselesini, ki paketinin mağarasında heyecandan ve içinde Pekin ördeklerinin pekâlâ oynaşabileceği tatlı kıvamlı bir yeraltı gölü zuhur ettiğinde, bir aslan hırsıyla ve hızıyla ve pek tabii gayet insani duygularla sahip olacağım, korkuyla birbirine sarılmış

bekleŒen, halbuki kara tütünü arzunun zamkıyla terlemiş sigaralarımaya,” dediydin. Dediydin demesine ama, biz hepimiz söylediklerini çok erotik bulmakla birlikte alkışlamakla yetinmiş (ama laf aramızda hafiften ıslandıydım) ve bunun altında bir kötülük, bir hinlik sezmemiştik. Side bile “Vay be!” dediydi, gözleri parlamış halde, “Ne güzel oyun çıkarttı gördünüz mü sevgilim” dediydi. Zavallı kız! Oysa sen sahne sanatlarına hep üvey evlat muamelesi yapardın. Gıcıkтын. Hele tiyatro yapanları sıralamanın en dibine atar, itin götüne sokup çıkarırdın. Onlar derdin, pek güzel ve gerçek istisnalar olmakla birlikte, Œu az gelişmiş ölkemizin en az gelişmiş, hatta en alt kültürünün temsil eyleyen temsilcileri derdin.

Gel aziz dostum, işte, onurum ayaklarının altında, çiğne de gel! Tabii hâlâ yaşıyorsan, beni duyabiliyorsan. Koş gel bana. Vallahi kızmayacağım, bak tüm söylediklerimi geri alıyorum hakkında, gel ne olursun, yeter ki gel, yalvartma beni, diller döktürme bana bu konuda da. Hem zaten bilerek mi gönderdin bu kara romanı, yoksa cidden pembe bir tesadüfün sonucu mu, bundan emin bile değilim hâlâ. Hatta ikincisi çok daha güçlü bir olasılık. Bak bunu da buradan alenen ilan ediyorum okurlarıma. Bunun için de bağışla beni. İspinoz gibi boşboğazlık ettim bir an. Duygularımaya yenildim. Oysa gerçekler apayrı, gerçekler, bir bilsen nasıl acı! Boş ver gitsin be koçum. Sana da böylesi yakışır. Bir yüce gönüllölük göster de ibret olsun cihana. Zaten sen hep örnek olmadın mı bizlere, biz üniversitenin kaşalot topluluğuna. Hem derdin ya ne önemi var diye, bir silgi hepimizi silecek eninde sonunda, bunlar gösteri, bunların hepsi ucuz numara derdin ya, benimki de öyle bir şey işte, en ucuzundan bir gösteri, takma kafanı, alınma üzerine. Ama ben, gün gelecek beni tekrar silecek olan bu sert ve kalın silginin tabiat bilgisiyle daha şimdiden dopdoluyum, arzulu-yum. Yeter ki gel, affet de gel. Erk sahibim benim, erkeğim, orta yaşlı beygirim. Koş, pörsümüş gururunu ebediyen dineltemyim. Gel seni beyler gibi yaşatayım, henüz vakit varken, ömrümüz pul pul dağılmamışken. İlk sefer için de özür dilerim,

epidermine verdiğim geçici hasardan ötürü bilmezsin ne çok fena haldeyim. Fakat bir epidemi için beni silme şekerim. Ben sildim zaten kendimi, her şeyimle yundum, arındım artık, temizim. Elâlem ne der sonra diye de kaygılanma sakın. Tam bir gizlilik içinde şatomuzu kuracağım seni beklerken. En tepesine seni oturtacağım, sen en tepelerin adamısın, zirvelere yakışırısın. Ben de senin doğal ki kölen olacağım. Ne istersen, ne dilersen onu olacağım. Ah Deniz! Ah, ah!.. Aaaahhhhh!

Bu muhassır halimle nasıl devam ederim bilmem? Önsözümün asıl dedektifçilik meselesini konu alan bölümüne nasıl başlarım? Meslek ahlakını ve gayri ciddiyeti [sadece ciddiyeti olacak] bazen benim bile elimin tersiyle itesim geliyor yayınevimizin pek ciddi ve cici okurları. Ama olacak şey değil elbette. İyisi mi sözlükten ansiklopedik bir yardım alayım. Siz de test edin kendinizi bakalım, biliyor muydunuz daha önce ördekbalığı neymiş, ne değilmiş? Gördünüz mü, rastladınız mı, yediniz mi hiç? Var mı aranızda ördekbalığına elleyeniniz?

ördekbalığı. ılıman denizlerde, ama özellikle Akdeniz’de hafifmeşrep yaşayan, yaklaşık 1,60 m. boyunda, şeftali tüyleleriyle kaplı vücudu yanlardan biraz basık, çok güzel renkleri olan, fena halde gerdan kıran eti lezzetli bir balık.

İmdi! Sayın yazar, eğer yanılmıyorsam romanının yedinci öyküsü olan “Halis Karga”da bir ördek hikâyesi uyduruyor. Vallahi ben söylemiyorum uydurduğunu, okuyunca göreceksiniz, kendisi söylüyor. Söylüyor söylemesine de yalan söylüyor. Fena halde çalıyor. Güya bir ‘humor’ varmış öyküde de, diklemesine kavrayacak bir babayiğit yok muymuş bu humoru! Sevsinler senin homurtunu Deniz. Bak işte nasıl deşifre ettim o pek ciddiye aldığın humoru. Suyu düşen kuşlar balık olurmuşmuş da, balıklar kanatlanınca güya kuş olurlarmış, ama ördekler sınırdan yaşayan canlılarmış – mış-mış, gak-guk, vrak-vrak. İçinde sonsuz genişlik olan ne varmış? Bok var, tövbe estağfurullah! Hem ziyadesiyle ‘humor’ sahibi tek gerçek ro-

manca yetiştirdi bu koca ülke bu güne dek, ama onu da ıskaladılar, kıskandılar. Nereye, hangi başköşeye koyacaklarını yıllarca karıştırdılar. Neyse. Biz dönelim yeniden rdekbalığının gösterdiği en ciddi istikamete ve uygun adım rap rap ilerleyelim, bize yakışan çeviklikle ve intizam içinde. Göreceksiniz, ufkumuzda bizi bekleyen şafak, zafer şarkıları besteleyip hazır edecek. Söker skmez de söyleyecek. Tamam tamam, zafer sizin mağlubiyet benim olsun. Ama siz gizliden sayęı duymaya devam edin bana, yayınevimizin ezik bzk okurları.

Sayın yazar da benzer bir eziklikle her hal, koca kitap boyunca türlü kişilerden, eserlerden yaptığı alıntıları, anıştırmaları metnin herhangi bir yerinde ve herhangi bir şekilde belirtmeyi uygun bulmamış her nedense! Bilen bilir, gerisi de beni ilgilendirmez mi diye düşündü acaba, yoksa bildiği başka bir şey mi vardı, bilemem ama, bir editör olarak yazarın bu tutumunun beni oldukça rahatsız ettiğini, editörlük gibi saygın bir mesleğin bir kadın yesi sıfatıyla söylemem gerekiyor öncelikle. Fakat daha da önce, birazdan yapacağım şeyi bana yapılan berbat şakanın karşılığı olarak düşünecek okurların ise aklına şaşacağımı da belirtmeliyim. Hoş, bizim yayınevinin taraftarları arasında böyle kendini bilmezlerin bulunma olasılığı, bir gln bir fareyi kandırma olasılığından çok daha zayıftır ama, bir kez daha beyaz, l ve muzır farelerden hiç korkmadığımı, çoktan unuttuğumu, gülüp geçtiğimi söylemeyi ve bu ek bölümü sadece “editorial” kaygılarım gereği kaleme aldığımı siz değerli okurlarımıza anımsatmak istiyorum. Hem de çift tırnak içinde.

İlkin, tüm kitaptaki isimsiz ve künyesiz alıntılarının hem de hepsini ciddi ve titiz bir çalışmayla deşifre etmeyi dşndysem de, metne ve bir çırpıda hileli bir saygınlık katacak bu işin benim tarafımdan yapılmaması gerektiğini sezinledim. E, ne de olsa Deniz’in yaptığı ettiği her şeyde bir hınzırlık düşünmek, her işe temkinle ve bilinçle yaklaşmak gerek, yayınevimizin kurnaz okurları. Hem bu girişim, günümüz koşullarında böylesi değerli mahsulün oluşabilmesindeki iyi ni-

yeti, emeği, kolaylıkla yazarın suç ortaklığı konumuna indirgeyebilir, beni de tüm zamanların (damarlarında halis muhlis Fransız kanı dolaşan posbıyıklı saygın beyefendiden sonra) en büyük jurnalcisi yapabiliirdi. Sonunda ve beni ha bire dürtüp duran bu istenci tamamen dizginleyemeyeceğimi hissedince, bari dedim kendi kendime, bari tüm kitabın değil de, kitaptaki bir hikâyenin sadece, içindeki ipliklerin uçlarından çekeyim. Bu durumda koca yumak sökülmeyecekti sökülmesine ama, zaten kördüğüm olmuş olan bu yün yumak daha fazla da düğümlenemeyecekti. Hem böylece, ‘genel’ okurların bile dikkatlerine çelme takabilecek sayıdaki bu uçları sarkık iplikler konusunda ve onlar vesilesiyle herkesin de dikkatlerini çekebilecektim. Ben de öyle yaptım barışçıl yayınevimizin toga giyen tek parça okurları.

Sizler için bu amaçla seçtiğim öykü, kitabın “Tütün Hasarı” isimli bilmem kaçınıcı [on birinci] hikâyesi. Dikkatli ve özenli, deyim yerindeyse kılı kırk yaran okumam sırasında, bazıları birebir olmak üzere tam altı tane alıntı (çalıntı demeye gene de dilim varmıyor) tümceye ya da tümce dizisine rastladım. Bunları hikâyenin içinde, yani asıl kitabın içinde, rastladığım sırayla ve üstsimge olarak birden altıya kadar numaraladım doğal ki. Bana da böylesi yakışır. Bir akademisyen adayı olan Deniz’e de yakışan bu olmalıydı ama, lavuk kör inadının kurbanı oldu, jürinin karşısında rezil de olduğu kesin. Burada da, yani bu kutsal önsözde, birazdan, güya tahrif edilerek gizlenmiş tüm bu alıntıların orijinallerini ve kimlere ait olduklarını göstereceğim sizlere ve sizler için elbette. Fakat bu alıntılarının metnin içindeki hallerini bu ek bölüme, orijinallerinin yanına, ya da altına, veyahut üstüne bir kez daha yazmak ve önsözü gereksiz yere uzatmak yerine, asıl metinde (üstsimge olarak) işaretlediğim alıntı numaralarını vermekle [yazmakla demek istiyor] yetinecek ve siz yayınevimizin simgesel okurlarından, benim bu ek bölümde yapmış olduğum açıklamalarla, sayın yazarın yapmış olduğu devşirme alıntıları karşılaştırmak için biraz düşgücü rica edeceğim. Bu hiç zor olmayacak sizler için, ki zaten

çoktan düşücünü almış, ya da ucundan hafifçe tutmuş olacaksınız sayemde, yani düşücünün...

Bu kutsal hafriyat [oh şükür, hele şükür, çok şükür!] işine girişmeden önce, Deniz'in 'etki' sorunsalına değinmek istiyorum kısaca. Tamam, her yazar, hatta adamım bile, kendinden önce yaşamış bazı yazarlardan, belki bazı adalı yazarlardan etkilenmiş olabilir, ki bu gayet doğaldır. Ne var ki, bu etki, 1. Kitap'ta olduğu gibi kör gözün parmağına bilmem ne ya da neyi kanırtmak gibi mi olmalıdır? Elbette hayır. Böylesi, hani ya seninkisi, etkilenmiş olmak bile değildir. Çalmış olmak için çalar gibi yaparken hoop alıp cebine atmak gibi bir şeydir işte. Seni kleptoman deniz beygiri, at suratlı, it kılı postal bağı yazar bozuntusu seni! Yıkıl karşımdan yezit ve zaten yıktım seni.

Bana gelince. Benim bu önsözde kullandığım üslup fazla edepsiz bulunabilir, özgün olduğunu ise hiç iddia edemem doğrusu, asıl romanın biçeminden etkilendiğimi söyleyeceklerin ise ağzına [sanırsız aklına demek istiyor, başka türlü güc yayınevimizin edepli okurları] şaşarım doğrusu. Ne var ki, kılı ve kirli bir yazarı hak ettiğince ve hoyratça, hatta hak etmese bile sırf âdet yerini bulsun diye hafifçe gebrelemenin en sağlıklı yolu, içinde bolca t, ş, k, z, ç gibi keskin köşeli ve çengelli harfleri bulunan sözcükleriyle, sivri dilli erotik bünyeli, üst derece çapkın bir lisan kullanmak gibi geliyor bana. Hatta çoktan geldi ve bitiyor bile. Evet evet bitiyor. Yoksa bunun kadınlıkla, kadınsı duygularla, dahası bir kadın-yazar-editör olmakla falan bir ilgisi yok. Zaten ilgisi olsaydı böyle güzel olur muydu hiç? E ne demişler? Taşak taşar süt taşmaz, dalıp gidersen ocağın başında, (ne sandınız, ya ne yapacaktı), süt bile taşabilir, yayınevimizin henüz daha taşmamışsa içimden sabrını kucaklamak geldi geçti okurları.

Evet. İlk tıpkı alıntı tümce İngilizce yazılmış bir aforizma (üstsimge 1). Tıpkısı olduğu için de buraya bir kez daha yazmayı gereksiz buluyorum. Yani İngilizce'sini demek istedim. Yazayım mı? (Yaz yaz! diyen homurtulu ısrar etmeler.) E peki, mademki ısrar ile tembellik ediyorsunuz, önce İngilizce'sini yazayım ba-

ri: “Education is what survives when what has been learnt has been forgotten.” Hem sizden mi çekineceğim yayınevimizin karabatak, bağırtlak, çulluk, boz ördek, su ördeği, kum ördeği, çim ördeği, feza ördeği, portakallı, limonlu, naneli, kavunlu ve daha envai çeşit baharatlı ördekler misali çok dilli okurları. Ayrıca bilgiyi kıskanmak, sadece kendime saklamak da bana yakışmaz. Ama, hani ya aranızda İngilizce bilmeyenler olur diye ve şimdi de Türkçe’sini yazayım izniniz olursa: (Yaz yaz! diyen homurtulu ısrar etmelerden çok dilli karmakarışık bir demet daha.) “Eğitim, eğitilen kendisine eğitimi süresince belletilmiş, zerk edilmiş ve bilhassa emzirilmiş her şeyi unuttuğunda, hatırında kalakalmış olan her neyse odur zahir.”

Evet, o tütünden ben de içerdim öğrencilik yıllarımda ve ben de aynı söze rastlamıştım paketlerden birinin iç kapağında, ama o sözün hemen altında sahibinin adı da yazıyordu doğal olarak. B. F. Skinner. Bir tütün firmasının malına koyduğu asgari fiyatı, gösterdiği asgari fakat olması gereken inceliği, şuursuz ve kusursuz özeni şu bizim süse ve hırsa düşkün yazarlarımız neden göstermezler ki? Bir türlü anlamam doğrusu. Çok mu masraflı sanki, e yani çok mu külfetli, malın altına sahibinin ismini de yazmak? Yazsanız eliniz mi kopar? Hem adamın hakkı değil mi sözünün altında durmak? Yanında dursa bile olur, hatta arkasında, bir sayfa geride, beride, ileride – bir yerde işte.

İkinci alıntı tümce ise bir Japon şairinin söylediğinden etkilenerek yazılmış besbelli (üstsimge 2): “Cennet güneydedir: sadece aptallar, batıya doğru dua ederler.” Hoş, ben de bu Japon şairinin tam adını anımsayamadım gördüğünüz gibi, hay allah, anımsasaydım yazardım zaten, ya da zikrederdim en azından, ama sözü gayet iyi, hem de noktası virgülüne hatırlıyorum gördüğünüz gibi. Olsun varsın, burada bizi öncelikle ilgilendiren onun bir Japon şairinden alıntı olduğunu bilmek değil mi? Hem söyleyin, Japon adları birbirine benzemez mi allah aşkına, bizim millet için her Japon ismi az biraz An-Jin-San değil midir, her Türk biraz Japon değil midir ha? Öyledir el-

bette, ve eğer öyleyse, buradaki meselenin daha acil ve lüzumlu olan kısmına değinelim derseniz hep birlikte. O da şu ki, siz eğer aptalların dua ettikleri yönü belirtmezseniz yazdığınız yazıda, tüm inananları rencide etmiş olmaz mısınız? Özel ve tüzel kişileri, kişilikleri ve kurumları bilhassa? Herkesin bu Japon şairinden haberdar olmasını nasıl bekleyebilirsiniz a kuzum? Bunun adı en basit anlamıyla saflık değil de nedir sevgili okurlar? Saflık saflık olmasına ama, tehlikeli bir saflık. Sonra da bu sakıncalı durumu düzeltmek, benim gibi meslek ahlakını sınımsız kucaklamış editörlerin üstüne vazife olur. İyi vallahi, zaten işimiz başımızdan aşkın, bir de yanlış yorumlara çokça müsait anlatımları, değerli yazar dostumuzu tahrik olmaya dünden razı bir gürhün hedef tahtası olmaktan korumak ve kollamak adına üstlenip düzeltelim. Pek hoş, pek cici doğrusu! Bay Deniz ama, bilinç kelimesini temcit pilavı gibi tekrar eder durur her fırsatta. Bilinçli olmayı kimselere bırakmaz, zamanında bize de bırakmamıştı idrak ile kavramayı, deneyim ile şoke olmayı, piliçlerin [pirinçlerin] hepsini oturup kendi yerdin çekik gözlü dana. Süt danası! Saydım bu romanda da, tam 6 bin 218 adet bilinç ve onun türevi bir sözcük israfı var. Aklınızda buluna. Bu arada, Deniz'in göz rengini olmasa da asıl göz şeklini deşifre etmiş bulunmaktayım ki, bu şekilde ve adı geçen hayvana uyan rengi de, eh artık siz bulunuz yayınevimizin ipin ucundan tutmayı pek seven fedakâr okurları...

Bir sonraki kasıtlı ve gizli alıntının (üstsimge 3) beni epeyce uğraştırdığını itiraf etmeliyim. Bay Deniz, oysa bu alıntıyı "Tütün Hasırını" bölümünde iki kez, ama birisinde körpe kızları 'genç kızlar' diye tahrif ederek, diğerinde ise ruh yerine 'beden' kelimesini kullanarak güya değiştirmiş olduğunu sansa da, "Kaos/Düzen" isimli öyküde tıpatıp, yani şairinin söylediği biçimiyle, lâkin gene alıntı olduğunu belirtmeden kullanmış. Ama bu kez de kızların ne gençlikleri kalmış, ne de körpelikleri. Oysa, ve sanırım daha önce söyleydim (söylemiş miydin ki?), Deniz genç olmayan, körpe de olmayan çitir genç kızlar dışında hiçbir kız öğrencisine yan gözle bakmamıştı, bakmazdı da. Onun bu

konuda ve bu konumuzla ve hatta daha önceki konularımızla bile gayet açık bir dille çelişen fakat şiar edindiği bir ata sözü bile mevcuttu: “Amı olanın imanı olmaz” idi, pek muteber atalarımızın ardıllarına nasihat olarak bıraktığı bu som sözler. Ama, sanırım bir kez daha söylememe gerek bile yok, Deniz’in hayatı bir çelişkiler yumağıydı. Hem de yün bir yumak, üstüne üstlük içi diken dolu, tiftiklenmiş bir yumak. Deniz’in hayatı, kaybolmuş bir ucundan sokula çıkarıla gevşemiş diğer ucuna, içi dikenli çelişkilerle dolu, kötü sarımlı, keçeleşmiş bir yün yumaktı bile denilebilir. Her neyse. Bendeniz de, niyeysel, üst-simgeyi bu çarpıtılan, hani ya Deniz’in çarpıttığı, ruhu beden yaptığı kaba alıntı üstüne koymuşum. Ama hiç fark etmez. Dizenin aslı, Ezra Pound’un Piza Kantoları’nın 1 numaralı kantosunda yer alıyor: “Gözyaşlarıyla daha yeni lekelenmiş ruhlar, körpe kızlar...”

Ve Baudelaire... Şiirin Tanrısı’ndan alıntı yapılır da nasıl adı bir kez olsun zikredilmez! Tuhaf hastalık doğrusu. Üstelik, bildiğim kadarıyla Bay Deniz Mösyö Baudelaire’den ziyadesiyle hoşlanır. Hoşlanmakla kalmaz, öykünür bile. Yani öykündüğünü duymuştum bir kez. Öyk diye tuhaf bir ses çıktığında anlayıvermiştim hemen. Bunun ne çeşit bir sevgi, ne biçim bir öykünme olduğunu ben değil asıl sizler takdir edeceksiniz, kederli yayınevimizin çok genel ve geçer, çok hain, çok acımasız, kadir kıymet bilmez, suya sabuna, vajinaya fallusa hasret kalası okurları. Yoksa ben sadece, içimde dopdolu olan, kanımda pıtırdayıp duran ve pıtırıtısı şakaklarımdan belli olan bir kutsal bir vazifenin tertemiz aşkıyla yazıyorum. Yazmasam taşacağım, ki yazıyorum, ki kendimi yazmanın sarhoşluğuna kaptırmadan yazıyorum, ki asıl sorumlu vazifemi tek bir an olsun unutmadan yazıyorum ki, asıl sorumlu vazifem de bu zaten. Elleyin göreceksiniz, yani şakaklarıma dokununca demek istedim. Neydi? Ne neydi de ne demek? Asıl sorumlu vazifem neydi benim? Tüh hepinize e mi, unutkan ve aptal inekler! Daha kaç kere söyleyeceğim? Deşifasyon. Deşifasyon. Deşifasyon. Hafriyat. İleri hafriyat. İleri düzeyde hafriyat... Mösyö

Baudelaire de bakalım ne demeye çalışmış, araya Bay Deniz'in kötü çarpıtması girmeden (üstsimge 4): "Sana tapıyorum gece kubbesi kadar, / Ey kederler vazosu, ey büyük sessiz kadın."

Her Türk erkeğinin hayali midir nedir, köle bir kadına sahip olmak? Ah şu bizim vazgeçemediğimiz feodal yanlarımız! Yazar olsak da değişmiyor, kral olsak da... Bu, bendenize vazifeli yazı, "lütfen kısaca" diye istirahat edilen bir önsözün eki olmamış olsaydı, sayın yazara ve sırf bu madde vesilesiyle haddini bildirmek için sayfalar dolusu yazabilirdim ama, bu alıntı için de maalesef ki diğer dört alıntı için yaptığımı tekrarlayacak ve kendisini DODULKADER'lerin (Doğuştan Dul Kadınlar Derneği) şefkatli kollarına emanet etmekle yetineceğim. Hayır, bunun jurnalcilikle bir ilgisi yok. Ki zaten bu değerli derneklerin saygın kokanaları da gizli kapaklı yayınevimizin kıymetli evrakları arasında mümtaz bir yere sahipler. Sadece vesikalık fotoğraflarıyla değil hem, kürk mantolarının astar renkleri, yatış kalkış pozisyonları, gardıroplarındaki işkence joystick'lerinin [zevk u safâ zerzevatı] detaylı dökümü ve daha bir sürü teknik hile ve ayrıntıyla hem de. Yani ben söylemesem bile açıp okuyacakları, açıp okuyunca da açıkça görecekleri, aptalca görebilecekleri için de açıkça, aptalca ve alçakça ve zevk ü tarab içinde ve zevk-cûyâne gösterecekleri için [Deniz'e gününü], yaptığım jurnalcilikle en ufak bir alakası yok. Hem herkes kendi ettiği kelamdan sorumlu, öyle değil mi, yayınevimizin zât-ı şâhâne ve pek şanslı okurları? Dinleyiniz.

Hep aynı korkaklık, dininde imanında mümin ve 4 karılı okurlar, hep aynı korkak tarz. Sanki farz. Farz değil de sünnet. Her ne ise işte. Oysa, pek çapkın Charles Pierre Baudelaire abimiz az önce ne güzel söylemişti, tam olması gerektiği gibi, tam bir centilmen, tam bir salon beyefendisi gibi. Anlamazlar ki, öykünürler sadece. Onu bile doğru dürüst beceremedikleri ortada ya! André de, güya, zavallı non-zât-ı hayz [aybaşı görmeyen kadın demek istiyor herhalde] Nadya'nın ağzından konuşuyor, fakat makattan cilalıyor [anlıyor demek istiyor zahir] zavallının pembecik dudaklarından çıkarını (üstsimge 5): "Benim

efendimsin sen. Dudaklarının kıyıcığında nefes alan ya da son nefesini veren bir atomdan başka bir şey değilim ben.” Sevsinler Mösyö Breton, sevsinler Mösyö Deniz...

Ben usandım vallahi dedektifçilik oynamaktan. Nereden daldıysam sanki, böyle tehditkâr ve tahripkâr deşifreyon mevzuuna diklemesine? Az önce de nasıl sinirlendim, bir bilerseniz. Küplere bindim de yuvarlandım, yuvarlandım da küplerin içinde, sinirim azıcık yatıştı. Azıcık yatıştım da barıştım. Neyse ki son alıntıya geldim, allahtan bu işi kitabın tümü için yapmaya girişmemişim. Yoksa şakaklarımda tıp tıp tıplayan edebi kaygım yüzünden, zât-tüd-dimâğ, zât-ül-asab-ı basarî, ya da en iyi ihtimalle zât-ül-cefn benzeri çaresiz dertlere düşeceğim kesinmiş. Son devşirme alıntı da (üstsimge 6), Yunanlı ozan Odisseus Elitis’in “Bütün Gün Kırlarda Dolaştık” isimli şiirinden. İnsanın böylesi acıklı bir durum karşısında, hislerini “eh pes doğrusu vallahi” diye aktarabilmekten başka yazabileceği bir şey gelmiyor elinden. Doğrusu da bu zaten. Eh, pes doğrusu vallahi... Bu kadarına fes doğrusu. Okuyun ve karşılaştırın, ateş dansı yapıp hayatı kavrayın, ateşe bir de kristal bir vazunun içinden bakın bari de büsbütün şaşsırın [göz sınırlarının iltihabı ile hasıl olan görme biçimini kast ediyor]: “Ateş, güzel ateş, kütüklere acıma / Ateş, güzel ateş, yanıp kül olma / Ateş, güzel ateş, yak bizi, / bize hayatı anlat.”

Son alıntı dedim ama, aslında kafamı kurcalayan ve çok sıkı gizlenmiş ve doğal ki gene künyesiz (birebir yapılmış bir alıntı olmasa da) muazzam bir anıştırma daha var, ya da bana öyle geliyor, entelektüel vasfı Gillette kadar keskin yayınevimizin sezgileri kör okurları. Fakat, bu bir alıntı değil yalnızca bir anıştırma olduğu için –elbette ve sadece önsözün birinci basımı için geçerli bu söylediğim– şimdilik pek ısrarcı olmayacağım bu konuda. Hani bahsi geçen öyküde imansız bir kartal... Aman ne diyorum ben allah aşkına, henüz romanı okumadınız ki! Az kalsın dalıp gidecek ve mayalanmamış [yayımlanmamış] bir metinden fütursuzca hamur [söz] açacaktım. Lâkin pek hoşum doğrusu, öyle değil mi? Hımm! Evet. Aman ne olacak

ki canım, okuyalım hep birlikte, belki bir, belki iki buklecik. (“Okuyalım, okuyalım” diyen homurtulu ısrar etmeler.) Kasım kasım kasılmaktan kasıklarım kasıldı vallahi, yayınevimizin kasıntı okurları:

“O tarihi an geldiğinde, hani ya kartalın keyfi olup da avının üstüne dalışa geçtiği an, göldeki tüm kurbağalardan, hatta o gizli fraksiyonun üyelerinden bile, topyekün bir imanla, civardaki tüm köylerden ve kasabalardan ve hatta başşehirden işitilebilecek şiddette ve tüyleri diken diken eden, gönülleri fokur fokur kaynatan korkunç bir uğultu yükselmiş. Allaaa-hu ekber, Allaaa-hu ekber, Allaaaaaaa-hu ekber... Ama kartal imansızın tekiymiş, bu durumu en ilkel güdüleriyle yorumlamış ve az sonra yapacağı katliamın kılıfını, kirli bir mendil ile makyajını sildiği kılı suratında ve kanlı gagasında, tahrik edilmek diye hazır edivermişmiş. Taktir edersiniz ki aşırı ve yoğun bir tahrik vardı hâkim bey!.. İster arzudan kıvranıyor isterse korkudan titriyor olsun, bu maskara dünya yeterince tahrik ediciymiş.”

Evet, şimdi gelelim bu buklenin kime, neye anıştırma olduğuna, ucunun ta nerelere, hangi adaya ve adalıya dokunduğuna. Bendeniz, hoş giymekten hiç hazzetmesem de, ki etek gibisi yoktur, kot giyen hatun kişiler ne yazık ki pek çoktur, bilmezsiniz ne çok severim, iyi dikilmiş bir pantolonu kötü tasarlanmış bir evrene yeğleyen Samuel Beckett amcanızın, en başta yazdıklarını tabii. Zaten o da, erkek olarak belenmiş modern bir dünyaya yazdığı için etek örneği verememiş, neyse.

Gene bilmezsiniz, zamanında Samuel amcanın birçok kitabını orijinal dilinden okuduğumu. Ama şimdi, yukarıda Asfaltı Bölen Kısa Boylu Taş Yol Efsanesi’nden alıntılıdığım paragraftaki altı çizili yerlerle (ki ben çiziktirdim altlarını) karşılaştıracağım bir Beckett şiirinin son iki dizesi arasındaki aşikâr benzerliği, varın siz değerlendirin. Deniz hinoğluhin ya, ve henüz Beckett şiirleri Türkçe’ye çevrilememiş ya, sanıyor ki hiçbir

Türk'ün haberi yok bu şiirlerden. Ve benim özellikle huy ve maksat deşifreyonu konusunda sıkı bir eğitimden geçtiğimi, uzman olduğumu ıskılıyor beyimiz. Adamı böyle deşifre ederler işte. Yanlış ata oynadın Deniz! Koçum benim!

Akbaba'yı Kartal yapmakla ve sözcüklerin en gizli, en uzak anlamlarını uydurup kullanmakla yakasını sıyrabileceğini sanıyor bu rezil işten, ama gene yanılıyor. Her neyse, lafı daha fazla uzatmadan, boku kışından damladı damlayacak bu mevzunun bezine bir düğüm atayım da kalkıp gideyim artık. Acıktım, kıvraniyorum arzudan. Sözüünü ettiğim, "The Vulture" şiirinin son iki dizesi aynen şöyle:

mocked by a tissue that may not serve
till hunger earth and sky be offal

E şimdi, az evvel altlarını çiziktirdiğim sözcük öbeklerini göbekleri üstüne çevirin ve şiir formatında alt alta koyun bakalım ne göreceksiniz! Aaa! Yaa!

kirli bir mendil ile makyajını sildiği kılı suratında
arzudan kıvraniyor bu maskara dünya

Bu vesileyle ve buradan, bu kutsal önsözden, yazarın en ilkel güdüleriyle yorumladığı ve sakınca görmeden künyesiz kullandığı dizeleri tahrik olmaya pek hevesli yayınevi editörlerinin bilgilerine en derin saygılarımla sunarım. Nokta.

Benim açtığım bu hülyalı yolda kitabın ipliğini pazara çıkarma işini siz yayınevimizin değerli okurlarına bırakıyorum biraz da. Sizlere emanet ediyorum bu kutsal vazife-i müşkülümü. Hem erişilebilir kılmalıyım, öyle değil mi, bu pek maharet gerektiren üfleme meşguliyetimi. Tüm zamanların en sakıncasız ve de en faydalı, hem de zanaatlar içinde en antika ama geçmişçi en itibarlı ve bilhassa geleceği pek parlak bu tek güzel sanatını. Birtakım ilave maharetlere sahip değilseniz şayet, kapısından üfleneceğiniz Sanâyi-i Nefise Mektebi'nin bu en yüksek puanlı

dalını. Şimdiden söyleyeyim, mızıkçılık yapmak yok ama. Ya değilse ve hiç yok yere ve hiç hak etmediği ölçüde zât-ül-beyn sanılacak, aslı tüm edebiyat dünyamızı kapsama alanında tazyik ile muhafaza ve tehdit altında uyanık ve dimdik tutması pek muhtemel ve muteber ve müşterek vazifemiz. Hatta devamız. Eee, ne demişler, Hızlı Giden Atın Boku Seyrek Düşermiş... Yok bu değildi uygun atasözü, El Elden Üstünmüş, ya da, Bir Elin Nesi Varsa İki Elin Sesi Varmış. Evet doğru. Hadi bakiyim, göreyim sizi.

Sahi, şu atlı boklu atasözü neye istinaden söylenmiş olabilir allah aşkına? Bilen varsa zahmet edip kutumu elektronik postayla bir kurcalasın hele. Ücretsiz. Kutumun tüm hissiyatı, maneviyatı, fiziki coğrafyası ücretsiz, yani bedava, promosyonları da cabası. Hem gece gündüz emrinizde, görüşlerinize ve topuzlu dillerinizin becerisine amade.

Her ne ise ve idiye, lâkin hepsi bu işte. Diyip diyeceğim bundan ibaret. Umarım bu önsözü çok aramazsınız asıl kitabın içinde. Ben izninizi rica edeyim de, yayınevimizin hayal kurtları, asıl kitap başlasın hele...

Dilyan Yaralar
Deşifresyonlu Önsöz Yazımından Sorumlu
Yayınevi Editörü

dilyaralar@hotmail.com